

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YENİ DÜNYALARDA

SAYI : 5

HAYAL İLE BİLİMİN BULUŞTUĞU YER

MAYIS 2006

1 YTL

Kıyamet Kristalleri #4 HAL'e Şarkı Söyletmek Son Hatırladıklarım İleri Teknoloji Melez Dune Z

www.geocities.com/yenidunyalarda

yenidunyalarda@yahoo.com.tr

KIYAMET KRİSTALLERİ - 4

Serhan Vural

KIYAMET KRİSTALLERİ
BİRİNCİ KISIM

ZAMAN YOLCUSU

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İki saat kadar odasında oturarak yemek yemelerinden sonra, Kultarin Roxanne'ı peşine taktı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Roxanne.

Kultarin "En azından kendini korumayı öğrenmelisin," dedi. "Başımıza ne geleceği bilinmez. Babamın dediği gibi hazırlıklı olmak en iyisi."

Kultarin onu, bulundukları büyük binadan çıkartarak şehir içine götürüyordu. Roxanne, dev kentin taştan sokaklarında gezerken ağzını bir türlü kapatamıyordu. Buranın manzarası ve güzelliği ile büyülenmişti adeta. İçlerinde ne çiçekleri olduğunu bile bilmediği tek katlı kulübelerin bahçeleri ve çiçek tarlaları, rengârenk kumaşlardan elbiseleriyle sokakta gezen insanlar... Birçoğu yanlarından geçerlerken Roxanne'e selam verdiler. Kultarin'e doğru bağıştılar.

"Kurtarıcının kızı gidiyor, bakın! Altın Yıldız'la."

Roxanne, bazen geleceğe geldiğini düşünürken, bazen de geçmişe sürüklendiğini düşünüyordu. Ama yukarıya baktığında ise, alazlar püskürterek uçan araçları görüyordu. Sanki şehri ayıran iki ayrı özellikti bu. Teknoloji ve sadelik kentin iki önemli çekirdeği. Asaletle yükselmiş olan taş evlerin kubbemsi çatıları, güneşsiz semadan etrafa yayılan ve karanlığı soğurmuş aydınlıkla, taş sokakların ve bazı insanların alışveriş yaptığı üstü çelikle kapatılmış pazarların üzerlerine gölgeler düşürüyor, onları biraz da olsa karanlığın içinde kalmaya zorluyordu.

Kultarin ona, şehrin ilerisinde onlara tepeden bakan, büyük uydu antenini göstererek "Gizlenme kalkanımız," dedi.

"Yüce-kanlar bunun sayesinde yerimizi bulamıyor."

Roxanne aşağıdan ona baktığında ucundan göğe doğru bir çeşit beyaz ışığın yükseldiğini gördü. Daha önce nasıl fark etmedim ki diye düşündü. Yarım saat kadar sonra, çok ilerde kubbe biçimli bir bina görmüştü. Bunu dev gibi göğe yükselen yönetim kulesinin içinden nasıl göremediğini merak ediyordu. Girişin üstünde aşırı parlak görümlü bir gümüş-yıldız işareti vardı. Bembeyaz taşlarla süslenmiş binanın, tarihi esermiş gibi bir yapısı vardı. Beyaz mermerden merdivenlerinden, yukarıya çıkarırken iki yanda duran heykeller baktı. Gümüş zırhlar giymiş insanların heykelleriydi.

"Burası neresi?" diye sordu Roxanne.

Kultarin "Eğitim tapınağımız," dedi kısaca. Onu merdivenlerden yukarıya doğru sürükledi. Binanın dış cephe duvarlarında kırmızı renklerde işaretler ve rünler bulunuyordu. Roxanne hiçbirine bir anlam verememişti.

"Tam olarak ne eğitimi olacak bu?" diye sordu Roxanne.

İçeri girdiklerinde, Roxanne artık böyle görüntülere alıştığını anladı. Yine ışık toplanıyla aydınlatılmış kocaman bir salon gördü. Aslında, burası aynı Başkan'la konuştukları salona benziyordu. Ama Kultarin durmadı. Onu elinden tuttuğu gibi sağ taraftaki bir kapıya doğru götürdü. İçeri girdiklerinde Roxanne bomboş ufak bir salona geldiklerini gördü.

Duvarları bembeyaz olan yer tavandan sarkıtılmış onlarca uzun gümüş zincire bağlı kaplar içinde yanan yeşilimsi alev-

lerle aydınlanıyor, nereden geldiği belli olmayan bir hava akımı yüzünden bembeyaz duvarlarda gölge ve ışık oyunlarına neden oluyordu Roxanne neden sonra dikkatli baktığında salonun boş olmadığını gördü. İlerde hedef tahtası gibi görünen üzeri garip bir sarı ışıkla kaplı yuvarlak karavanalar bulunuyordu.

*

İki saat kadar sonra, Kultarin ona, üzerindeki zırhın ne işe yaradığını ve bileğindeki tuşların fonksiyonlarını örnekler göstererek üçüncü kez anlatmayı bitirdiğinde, Roxanne her şeyi öğrenmişti. Bilek kısmındaki tuşların, tek tek ne işe yaradıklarını göstermişti. "Şu tuş kamuflaj yapmanı sağlar. Zırhın ve gözlerinin rengi değişir."

"Gözlerimin rengi mi?" diye sordu Roxanne. "Nasıl yani?"

"Yüce-kanların arasına girebilmek için," diye cevapladı Kultarin. Sarı renkli tuşu gösteriyordu. Genç kadın eliyle bileğin altındaki ikinci tuşu işaret etti.

"Zırhı üzerinden çıkarmak istersen şu tuşa basacaksın."

"Şu da verici ve alıcı, benimle 324.002 frekansından konuşabilirsin rahatlıkla. Konuşmak istersen şu mavi renkli tuşa bas."

Sonra da zırhın özelliklerini anlattı:

"Sıcak ve soğuktan korur, içinde hiçbir şekilde terlemezsin. Bu yüzden alev fırlatıcısı ve dondurucu silahlardan korkmana gerek yok. Standart birimlerin zayıf mikro-dalga tüfeklerinden veya iyon atarlarından da korkma, bu zırh hepsinden korur. Asıl korkman gereken bu," - diyerek ona kılıfından çıkardığı siyah renkli silahı gösterdi- "Parçacık hızlandırıcı eğer sana değerse tozun bile havada kalmaz. Ama bundan sadece üst düzey subaylarda bulunur."

Roxanne parçacık hızlandırıcıya şöyle bir baktı. Daha önce gördüğü hiçbir silaha benzemiyordu. Tutuşu normal tabanca gibiydi, ancak görünüşü hiç de alışlageldik değildi. Ucu ve tetik kısmına inen yeri oval yapıydı. Üzerinde bir şarj mekanizması, nişan alabilmek için de özel bir hedef kısmı vardı. Çok da hafifti.

"Bu benim kendi modifiye ettiğim model.. Normalde"- parmağıyla şarj kısmını göstererek- "şarj etmesi iki dakika sürer, ama benimkinden iki saniye falan sürüyor. Sana ateş ederlerse ve vuramazlarsa iki dakika boyunca daha ateş edemezler."

Ona silahın nasıl çalıştığını gösteriyordu şimdi de. "Şuradaki güç modunu açtığında," - dediğini yaptı ve silahtan ince bir yükleme sesi geldi- "şarj oluyor."

Silahın üzerindeki çubukta kırmızı ışık hızla yükselmişti. Sonra Kultarin silahı karşısındaki hedef tahtasına doğrulttu ve ateşleyince büyük bir gürültü ile çıkan elektrikli mavimsi bir ışık topu, neredeyse gözle görülmeyecek bir hızla fırladı. Roxanne onu zar zor fark etmesine rağmen hedef tahtasını tam ortadan vurduğunu görebildi.

Tabancayı Roxanne'e verdi ve "Hadi bakalım," dedi. "Sıra sende."

Roxanne onunla yarım saat kadar bir alıştırmayı yaptıktan sonra, silahın geri tepmesine alışmıştı. Zira hızlandırıcı hafif olmasına rağmen, ateşleyince insanı geriye doğru itiyordu. Hedeflemesi de gayet kolaydı zaten. Daha sonra Kultarin ona "iyon darbesi" dediği başka bir silahı gösterdi. Bunun da biçimi aynıydı ancak ateşleyici ucu çok genişti ve rengi beyazdı. Üzerinde herhangi bir şarj mekanizması da yoktu.

Hedef göstergesi dijitaldi.

“Tam otomatiktir,” dedi Kultarin, silahı kaldırıp nişan aldı ve ateş ettiğinde bir sürü beyaz ışın ince kıvılcım sesleri çıkararak hedef tahtalarına doğru gittiler. Roxanne’e elindeki silahı verip, diğerini kendisine aldı. Roxanne bu tabancayı kullanmayı da beş dakikalık bir antrenmandan sonra öğrenmişti. Parçacık hızlandırıcıdan daha kolay bir ateşleme sistemi bulunuyordu.

Nedendir bilinmez, sanki bütün bunları daha önceden zaten bildiği gibi bir his vardı Roxanne’in içinde. Silahlara ve diğer her şeye bu kadar çabuk uyum sağlamasının sebebi buydu aslında. Sanki bütün bunlara hiç yabancı değildi.

*

İki üç gün boyunca silahlarla eğitim sürdü. Aslında Roxanne günlerin nasıl geçtiğini anlayamıyordu, çünkü günler normalden uzun sürüyordu. Zırhın bilek kısmındaki saate bakılırsa, bir günde toplam otuz sekiz saat vardı ve bir haftanın günleri de toplam dokuz güne çıkmıştı. Fazladan gün isimleri de vardı. Eskileri duruyordu, ama Lekla, Sekma ve Retna gibi isimleri olan günler vardı. Uyandığında bazen sabah, bazen akşam oluyor, günleri birbirine karıştırıyordu. Bunu Hamilton’ın yanında onu eğitmek için gelen, sarı saçlı Richard’a sorduğunda, “Neden bahsettiğini anlayamadım,” diye cevap vermişti. O kendini bildi bileli takvim böyleydi çünkü.

Fakat asıl önemli olan şey, Roxanne’in annesi ortadan kaybolduktan sonar hayatı boyunca onu yalnız bırakmayan terk edilmişlik duygusunu ve tarif edilemez boşluğu artık hissetmemesiydi. Sanki burada olmak yaşamının gerçek anlamına kavuşturmuştu onu. İlk defa gerçekten yakınlık duyduğu insanlar vardı.

Normalde ağırbaşlı bakışlara sahip olan Richard’ın kirli sakalı her gün aynı görünmesine rağmen yüz hatlarındaki huzursuzluk hep farklıydı. Çekik görünen mavi gözleri, saçlarına nazaran daha koyu olan kaşları, yanağını boydan boya kaplayan yara izi adamın dış görünüşünde ilk dikkati çeken şeylerdi. Sabahları ve akşamları pencereden baktığında ise şehrin dev hangarından kalkıp giden simsiyah jetleri görüyordu. Bazen de geri gelenleri... Roxanne bir tanesini çok yakından görmeyi başarabilmişti. Uçağın kanatları yoktu ve onun nasıl uçtuğuna akıl sır erdirebilmek mümkün değildi. Çünkü ne bir ısı yayan kısmı, ne de bir ateşleyicisi görünüyordu, sadece hafif mekanik bir uğultuyla havada ilerliyordu. Kultarin ise ona savaştan ve dışarıdaki yaşamdan bahsederken kahvaltılık olarak Roxanne’in adını dahi bilmediği garip yiyeceklerden getirip duruyordu. İlk kez bildiği bir şey karşısına çıkmıştı. O da elmaydı. Onu afiyetle yedi, ama diğer patates görünüşlü hareket eden bitkiye dokunmadı. Henüz yerinde duramayan bir şeyi yiyebileceğini sanmıyordu. Kultarin, Roxanne’e savaşın şimdilik iyi gittiğini çok fazla kayıp vermediklerini söyledi. Lakin hiçbir ilerleme kaydedemediklerini de belirtti.

Ne zaman sokakta biriyle konuşmak istese, insanlar ona, hiç alışmadığı şekilde davranıyorlardı. Bir nevi onların prenesiydi. Kultarin, Hamilton ve Richard dışında herkes, onunla bu şekilde konuşuyordu. Onlar ise daha çok arkadaşları gibiydiler. Aslında uzun süredir hiç arkadaşı olmamıştı. Bu onun için iyi bir adımdı.

Roxanne de bir iki günden sonra diğer insanların onunla konuşma biçimine alıştı ve onlara benzer şekilde hitap etmeye başladı. Aslında zengin olduğu için insanların saygılı dav-

ranmasına alıştı, ancak buradaki durum eski yaşantısından çok daha farklıydı.

Üzeri unutmabeni mavisi kumaşlarla kaplı çok yaşlı bir adam yerlere kadar eğilerek “Sevgili Altın Yıldız, günümü aydınlatıyorsun,” diye karşılamıştı onu.

Roxanne ne yapacağını bilemediğinden eğilmek zorunda kalmıştı. Reverans yaptığı için Kultarin bütün gün dalga geçmişti onunla.

Bir sabah kahvaltı sonrası sandalyede oturan Kultarin odada yalnızlarken Roxanne’e “Babamı bulmaya gidiyorum,” dedi ciddi bir sesle. “Benimle gelmeni istiyorum.”

“Babanı nasıl bulacağız?” diye sordu Roxanne. “Yani o öl-”

“Sadece bana güven,” diyerek sözünü kesti Kultarin. “Annene ve babana ne olduğunu bilen tek kişi o! Benimle gelecek misin?”

Roxanne sadece başını sallamakla yetindi. Zaten bulduğu bu bağlantıyı yani yakınlığı yitirmeyi pek düşünmüyordu.

“Tamam,” dedi Kultarin elindeki tepsiyi tahta masanın üstüne koyarak. “İlk önce yanıma otur.”

Roxanne itiraz etmedi ve yanındaki yatağına oturdu. Kultarin onu gözlerken “Bir şey deneyeceğim. Aslında benim yapmam tehlikeli, ama yine de denemek istiyorum,” dedi.

Roxanne onu dikkatle dinliyordu. Kultarin, onun elini, iki elinin arasına alarak gözlerini yumdu ve “Gözlerini kapa ve rahatlamaya çalış, lütfen,” diye fısıldadı.

Roxanne, dediğini yapmaya çalıştı. İlk önce yüreğinde bir boşluğun dolduğunu sandı. Sanki senelerdir olmasını beklediği bir şey gerçekleşmişti. Ama on saniye kadar sonra başına sancılar saplandığını hissetti. Öfkeyle öğürürken acı çığlığı gırtlığından çıkamadan göğsünü sıkıştırdı. Roxanne güçlkle ve ne yaptığını bile bilmeden karşılık verdi.

“Vay canına!” diye haykırdı Kultarin. Roxanne gözlerini açtığında Kultarin’in burnunun kanadığını ve renginin solduğunu gördü. Genç kadının düzensiz de olsa arkadan topladığı kısa saçları bile açılıp dağılmıştı. Gözlerinde hayret ve korku arası bir ifadeyle kalıvermişti.

“Ne yapmaya çalışıyorsun?” diye kızdı Roxanne ona.

“Beynimi kemirmek mi istiyorsun?”

“Sadece seni denemek istedim,” dedi Kultarin soluk soluğa, alnından soğuk terler döküyordu. Bunun olacağını hiç beklememişti işte. “Sen de gerçekten bu güç var.”

Zırhının cebinden bir kâğıt mendil çıkarıp burnunu sildi.

Roxanne ise başını ovalarken Kultarin’in söylediğini idrak etmeye uğraşıyordu.

“Nasıl bir güç?”

Kultarin göz kapaklarına parmaklarıyla masaj yaptı.

“Muazzam olduğu kesin.”

*

Yarım saat sonra, şehrin hangarına girdiklerinde, içerisinin tamamen boş olduğunu gördüler. Kultarin, Roxanne’i Phoenix 99 isimli uçağın bulunduğu küçük kapalı hangara götürüyordu. Devasa büyüklükteki hangarda şu an hiç uçak kalmadığı için sayıları yirmiyi geçen havalanma podları gayet rahat görünebiliyordu. Bu çemberimsi yakıt yuvalarının içinden kalkış hızı ve enerji üniteleri kontrol edilebiliyordu. Hangarın yirmi metreye kadar yükselen tavanına metal tutucular yerleştirmiş, bunlar az sayıdaki sütunlara bağlanmıştı. Dikdörtgen biçimli alanın bir kenarı hariç her yeri metal duvarlarla kapatılmış, açık yeri ise uçakların dışarı uçabilmeleri için bırakılmıştı. Bu büyük boşluktan gelen gün ışığı, hangarın karanlığını emmiş olsa da sütunlar yüzünden yer

yer biçimsiz gölgeler oluştuyordu. Karanlık olduğu zaman ise kullanılabilecek herhangi bir aydınlatma cihazı yoktu, yani aslında bir lamba veya meşale şeklinde ışık topları görünürde değil gibiydi.

Kultarin çok önden hızla ilerlerken Roxanne onu takip ediyordu. Kultarin ufak hangar kapısının önünde iki kişinin durduğunu gördü. Anlaşılan uçağın kalkmasını engellemek için önünde nöbet tutuyorlardı. Binlerce ufak hangar kapısı varken tam da onların gitmek istediklerinin önündeydiler. Kultarin bunu tahmin etmişti zaten. Aslında Roxanne'e söylememiştir. Başkan'ın kesin emirleri vardı. Onun ve Roxanne'in şehirden ayrılmaması gerekiyordu. Tam Kultarin geri çekilecekti ki; arkadan gelen Roxanne "Ne oldu, neden durduk?" diye sordu. Sesi bütün hangarda yankılanınca nöbetçiler onu duydu ve ellerindeki füzyon tüfeklerini Kultarin'e doğru tutarak hızlı ve sert adımlarla yanlarına geldiler. Onların da üzerlerinde gümüş rımelik zırhları vardı. Kultarin içlerinden birini anımsıyordu. Kara gözlü, kel olanın ismi Raman idi ve Siman'ın kardeşi idi. Ama ağabeyi gibi asalak bir görünümü yoktu. Mağrur duruşlu, kırk yaşlarında, gözü pek ve onurlu bir askeri. Diğer sarı saçlı, yaralı suratlı adamın kim olduğunu bilmiyordu.

"Siz!" dedi kara gözleri ışıltıyan Raman. "Başkan'ın emrine karşı gelerek, Altın Yıldız'ı şehir dışına çıkarmaya çalıştığınız için tutuklusunuz."

Otuz saniye boyunca kimse bir şey söyleyemedi. Kultarin bu durumdan nasıl kurtulabileceklerini düşünüyordu. Bunun kötü bir fikir olduğunu bile bile silahına hamle edecekti ki; Roxanne onun elini durdurdu ve öne doğru geldi. Altın renkli saçları ve zırhı içinde gerçek bir prensese benziyordu. Kultarin gibi bir savaşçı değildi, ama asil bir kanı olduğu belliydi. Zariflikle öne doğru gelince askerler silahlarını indirdiler.

"Şehirde hapis olduğumu bilmiyordum," dedi Roxanne, askerlere hitap ederek. Ela gözleri gölgeli karanlıkta parıltıydı. Sesi gayet ahenkli ve huzur doluydu. Kultarin onun şehrin diğer insanlarıyla da böyle konuştuğunu duymuştu.

"Burası özgür insanların şehri değil mi? Kendi isteğimle şehrinizi terk edemez miyim? Kimsenin beni kaçırdığı yok." İki asker şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Uzun süre cevap veremediler.

"Bir yanıt bekliyorum!" dedi Roxanne tek ayağının tabanıyla yere vurarak. Kızgınsa da bunu yüzünden okumak hakikaten zordu.

Ama sonra "Üzgünüz efendim," dedi yaralı yüzlü olan. "Emirlerimiz böyle."

Roxanne sabırsızlık nidası koyuverdiğinde elini alnına koydu ve bakışlarını yere odaklarken bir yandan da başını sağa sola salladı. "Emriniz beni istemediğim bir yerde alıkoymanız mı yoksa?"

İşte tam o sırada iki patlama sesi geldi ve beyaz ışıklar Roxanne'in gözlerini aldı. İki asker yere kapaklandılar ve silahları ellerinden düştü.

Kultarin "Tamam bayıldılar," dedi heyecanla ve Roxanne'i elinden tutarak hızla yürümeye başladı. Roxanne kimin ateş ettiğini gördü. Hamilton ve Richard koşarak onlara doğru geliyorlardı. Kultarin, Roxanne'in elini bırakarak hangarın kapısının, kontrol paneline şifreyi "0199" girdi. Kapı iki yandan kendiliğinden açılırken Hamilton "Şansınız varmış," dedi biraz nefes nefese kalmış hâlde.

"Tam zamanında geldik."

"Şansımız mı vardı?" diye sordu Kultarin. "Roxanne'i görmeliydin onları harika idare etti."

"Siz de mi geliyorsunuz?" diye sordu Roxanne şaşırarak.

"Evet," dedi Richard ve ona gülümsedi. "Bizsiz eğlenemezsiniz zaten."

Onlar konuşurken Kultarin uçağın alt kapağını açmıştı bile. Uçağın içine girdiğinde Roxanne de onun peşinden çıkmaya başladı. Kultarin yardımcı pilot koltuğuna geçti hemen. Hamilton ve Richard başlarını eğerek yürümek zorunda kalıyorlardı, zira uçağın tavanı çok alçaktı. Hamilton hemen pilot koltuğuna oturdu. Richard ve Roxanne ise arkadaki koltuklara geçtiler. Richard çoktan alt kapağı kapatmıştı. "Bu arada nereye gidiyoruz?" diye sordu Hamilton o kalın sesiyle. Kultarin, ona bileğindeki göstergeyi göstererek "Dağlara!" dedi. "Babamı bulmaya."

"Sen diyorsan inanırım," dedi Hamilton gözleri ışıltıyarak. Roxanne bunu bir kez daha hissetmişti. Hamilton'ın, Kultarin'den hoşlandığını anlayabiliyordu. Fakat önemli olan, Kultarin'in bunun farkında olmamasıydı.

"Birinci Kısım" ın Sonu

SON HATIRLADIKLARIM

Çiğdem Kayıhan

SON HATIRLADIKLARIM

Yardım çağrıları ve yakarılarıydı son hatırlananlar. Robotun çılgınlıkları sonunda sessizlikle birleşmiş ve yok olmuştu. Geriye kalanlarsa robota çevrilmiş, parlayan gözlerdi. Parlayan gözler uzun süre kıpırdamadı. Öylesine bakıyorlardı .. Sessizlik robotun üstünde adeta ışıdayarak onu aydınlatıyordu.

Koyu sessizlikte ince bir ses duyuldu ve sonra bir ince ses daha. Parlayan gözler kımıldadı ve sesin nereden geldiğini anlamaya çalışırcasına hareket etti. Bir göz bir yana, bir göz öbür yana, bir başka gözse bambaşka bir yöne bakıyordu. Hızla açılıp kapanan gözler, hareketli gözler, sessiz gözler, bakışlar, bakışlar... Ses nereden geliyordu, bunu içlerinden hiç biri bilmiyordu. Ürperir gibiydiler; ama bir o kadar da anlamsızlık ve boşluk. İnce seslerin duyulmaz olmasıyla yine sessizlik sardı parlayan gözleri.

İnce sesler, robotun çılgınlıklarının yankılarıydı. O kadar derindi ki robotun çılgınlıkları, bir çok kez yankılanmıştı. Robotun bu son çılgınlıkları sadece dakikalara değil, aynı zamanda hafızalara da kazınmıştı sanki. Robotun son dakikalarını o kadar iyi anlatıyordu ki çılgınlıkları, üzülmemek, acımamak olanaksızdı. Yine de gözler donuklaşarak bakmaya devam ediyordu. Ne bir yaş süzülüyordu gözlerden, ne de anlamlı bir bakış. Gözler sonsuza kadar öyle kalabilir, öyle boş bakabilirdi. Zaten o bakışlar adeta sonsuzluktu. Bakışları anlamak için uzayın derinliklerine, oradan kara deliklere dalmak gerekirdi. Boşluğu anlamak için boşluğa... Robot bir anda yere yıkıldı. Yere düşmesi kulakları hırpalayan türdendi; ama gözler yine kıpırdamadı. Bir göz vardı içlerinde, diğer gözlerden biri. Bu gözün içinde robotun yere düşüşü tekrar tekrar gözüküyordu. O göz, düşüşü belki milyonlarca kez izlemişti, yine de kapanmamış ve izlemeye devam etmişti. Bütün gözler robotun yıkılışını defalarca

izledi, defalarca yaşadı.

Robot yerde, hareketsiz yatıyordu. Sonra bir göz kıpırdadı ve robota yaklaşmaya başladı. Çok yavaş ilerliyordu, sessizliği bozmak istemiyor gibiydi. Diğer gözler de robota doğru ilerlemeye başladı. Onlar da tıpkı robot gibi yavaş, onun gibi sessizdiler... Zaman ilerliyordu ve gözler robota yaklaşıyorlardı. Sonunda gözler robotun etrafında bir daire oluşturdu ve daha çok parlamaya başladılar. Bütün gözlerde ince birer çizgi oluştu. Çizgiler belirginleştikçe, gözlerin kalan kısmı yok oldu. Çizgiler birleşti ve tam bir daire biçimlendi. Artık robotun etrafında sadece bir daire gözüküyordu.

Parlayan çizgi, yeşilleşti, daha çok parladı ve bir anda robotu kapladı. Işıktan başka hiç bir şey gözüküyordu. Silindirik yeşil bir ışık vardı, birA de sessizlik. Işık gitgide saydamlaştı ve sonra yok oldu. Robot da yok olmuştu. Gözler eski parlaklıklarını aldılar. Bir anda her yer aydınlandı. Gözler kamaştı ve bir an için ne yapacaklarını bilemediler. Sonra gözler sıraya girdiler, aydınlıkla bütünleştiler ve gözükmez oldular.

Yavaşça eskiden robotun bulunduğu yere doğru ilerledim. Yakınlaştım, etrafıma baktım ve sonra hatırladığım tek şey yerlere döküldüğümdü.

Diğer gözlerin beni görmemesi için çok uğraşmışım. Bunun nedeni sadece içimdeki acıdan kurtulmak, acımı yerle paylaşmaktır. Robotun, ya da anlamsız bakışların nerede olduğunu bilmiyordum. Hiç bir zaman kendimi onlardan biri gibi hissetmedim. Onların hisleri var mıydı, bilmiyorum. Benim var mıydı, onu da bilmiyorum. Belki hisler robotlarla yok oldu, belki de insanların yok olmasıyla zaten yok olmuştu. O gün gördüklerimi her anımda hâlâ görüyorum; robot, ışıklar ve yaşlar...

Çiğdem Kayıhan

(<http://vision1.eee.metu.edu.tr/~metafor/oyku/20601sonh.htm> sitesinden alınmıştır.)

MELEZ

Zübeyir Tokgöz

MELEZ

Genç adam, oturduğu koltuktan ansızın fırlarcasına ayağa kalkarak ; ‘ Ben insanım! Kimse bana insan değilsin diye-
mez’ diye haykırdı. Büyük kubbesiyle ünlü geniş salondaki insanların birbirleriyle yaptıkları sohbetten kaynaklanan uğultu, yerini derin bir sessizliğe bırakmıştı ki, genç adamın gür sesi kulakları yeniden cınlatmaya başladı :

- Ben dünyada doğdum! Her hangi bir insan gibi yaşıyorum. Tıpkı sizler gibi dünya vatandaşıyım. Her insanın geçtiği eğitim ve yaşam süreçlerinden ben de geçtim. Herhangi biriniz ne kadar insansa bende o kadar insanım! Tan bir hayvan ismi mi sizce!

Genç adamın sesi her geçen an biraz daha gürleşiyordu. El ve kol hareketlerinden yoğun bir heyecan dalgası içinde olduğu anlaşıyordu. Ağzından çıkan her heceyi ya eli, ya kolu yada uzun siyah saçlarını sallayarak perçinliyordu. Solonda bulunan seçkin davetlilerin şaşkın bakışları altında haykırmaya devam etti :

- Bıktım artık ayrımcılıktan! Beni tanıyan insanların takındığı önyargılı tavır, doğru bir davranış biçimi değil. Hem beni oluşturan yine siz değil misiniz? Beni aşağılamak için mi oluşturdunuz? Buradan bütün insanlara sesleniyorum : Ben bir insanım ve insanca yaşamak istiyorum. Beni toplumdun ayrı tutmayı bırakın artık. Ben canavar değilim...

Genç adamın söylediklerinden muhatapları bir anlam çıkarsalar da, konuyu bilmeyen salondaki diğer kişiler duyduklarına bir anlam veremiyorlardı. Yinede herkes susarak bu haykırışlara kulak kesiliyordu.

Bir müddet sonra kalabalık arasından başka bir ses işitildi :
- Pis uzaylı! Sen insan değilsin! Başımıza bela olacaksın, git buradan. Nereye gidersen git. Yeter ki git. İnsanım demekle insan olunmaz! Senin damarlarında uzaylı kanı dolaşıyor. Defol!...

İri yarı adam kalabalığın arasından sıyrılarak, genç adama doğru saldırıya geçti. Yumruğunu havaya kaldırıp tam vura-
cak iken, birden katılaşıp öylece kalıverdi. Olanları izleyenler paniğe kapılarak hızla genç adandan birkaç metre uzaklaştılar. Saldırıya geçen adam, kısa bir süre yumruğu havada asılı kaldı ve sonra kas katı kesilmiş durumda yere yuvarlandı.

Yaşadığı şaşkınlık sonucunda ne yapacağını bilemeyen Tan, ürken kalabalığın arasından panikleyerek dış kapıya doğru yöneldi. Attığı her adımda, önündeki kalabalık açılarak ona yol veriyordu. Kapıya çevredeki insanların korkulu bakışları arasında kolayca ulaştı ve çıktı.

Tan, kendini sokağa atar atmaz büyük bir rahatlama hissetmişti. Fakat, oradan uzaklaşmak için attığı her adım, yüz kırk milyar insanın yaşadığı bu dünyada içine düştüğü yalnızlığı en sert biçimde hissettiriyordu. O kadar mutsuz idi ki, kendisini çıkışı olmayan bir labirente hapsedilmiş fare gibi hissediyordu. Babanın söylediği gibi 540 yıl yaşarsa eğer, bu uzun ömrünü dışlanarak geçirecek takatinin olmadığını anlamıştı.

Saldırganın nasıl olup da karşısında kaskatı kesildiğini kendisi de bilmiyordu. Şimdi bir de suç işlemişti. Şimdiye kadar çektiği dışlanmışlığın üzerine birde, kendisini insanlara zarar vermekle suçlayacaklardı. Artık kendisine hücum etmeye hazır insanların eline ciddi bir bahane geçmişti. Aklına gidip

sığınabileceği hiçbir yer gelmiyordu. Bu koca dünyada kendisini güvende hissettiği tek yer olan eve, babanın köşküne artık gidemezdi. Kendisini bulmak için ilk bakacakları yer orasıydı. Hayat bulduğu, insanlığını keşfettiği o sıcak eve artık gidemeyecek olmanın verdiği hüznün, tüm duygu dünyasını kara bir bulut gibi kapladı. Güvensiz ve korku dolu bakışlarla etrafı süzen Tan, yaşanan arbede de dağılmış olan uzun kuzguni siyah renkteki saçlarını düzeltmeye çalışarak, geniş bulvarda sel gibi akan insanların arasında kayboldu... Tan, üç hafta boyunca yakalanmamayı başarmıştı. Yıllardır görüşmediği bir arkadaşına tesadüfen rastlayınca, içine düştüğü naçarlıktan kurtulmak için bir ışık doğmuştu. Ona anlatmaktan kaçındığı halde, kaçış hikayesinin bir kısmını açıklamak zorunda kalmıştı fakat, başka çaresinin olmadığına da farkındaydı. Hiçbir otele gidemezdi, ihtiyaçlarını karşılamak için kendi hesabından yapacağı en ufak bir harcama, izini bulmaları için yeterliydi. Bu kadar naçar kalmışken eski bir okul arkadaşına rastlamış olması, büyük bir şanstı. Esen’in evinde kalmıyor olsaydı çoktan yakalanmış olurdu. Arkadaşının evinde rahatı yerindeydi. Tan bu durumun böyle süremeyeceğinin farkında idi. Bu evde yaşamını sürdürmesi, Esen için her zaman risk oluşturunuyordu. Hem de babaya mutlaka ulaşp, sorunu çözmeliydi. Hayatı boyunca bir kaçak gibi yaşayamazdı. Babaya küçük bir iz bırakabilse, onun kendisini mutlaka bulacağından emindi. Ona ulaşmanın yolunu çok düşündüğü halde, aklına hiçbir çözüm yolu gelmiyordu.

Tan bir kahvaltıdan sonra derin derin düşünürken Esen’in kadife sesiyle kendine geldi:

- Affedersin Esen bana bir şey mi söyledin?
- Sana yardım etmek istiyorum.
- Zaten yardım ediyorsun Esen! Daha ne yapabilirsin ki?
- Bilmiyorum ama üzülmeni istemiyorum.
- Beni evine kabul ederek zaten kendini riske attın. Senden daha fazla bir şey isteyemem.
- Sen benim arkadaşımın Tan, bu şekilde düşünmene üzülürüm. Ben senin için daha fazlasını yapmak istiyorum.
Tan cevap vermeden gözlerini kısarak, kafasını hafifçe iki yana salladı. Aslında Esen’in yapabileceği bir şey vardı ama, bunu ondan isteyemezdi. O’nu mutlaka yakalarlardı ve kendisine ulaşmak için hayatını zindan yaşamına çevirirlerdi. Yine de içindeki ses, elindeki tek imkanın bu olduğunu söylüyordu. Sonsuza dek Esen’in evinde yaşayamazdı. Harekete geçmeliydi. Esen Baba’ya gidebileceğini söyleyince, bu rahatsızlık verici bekleyişten kurtulmak için bir umut kapısı aralanmış oldu...

Aradıkları fırsat iki ay sonra ellerine geçmişti. Esen Baba’nın katılacağı bir konferansa izleyici olarak katıldı. Dikkat çekmemek için doğrudan ilişki kuramadığı Baba’ya, Tanla birlikte özel olarak hazırladıkları şifreli soruyu sorması gerekiyordu. Şifre Tan’ın çocukluğunda Baba ile oynadıkları bir kelime oyunundan ibaretti. Sözcükleri oluşturan harfler öyle seçiliyordu ki, cümledeki ses uyumuna aykırı gelen harfler, birleştirilerek anlamlandırılıyordu. Bu oyunun başladığını belirleyen kilit kelime cümlelerin öznesi yerine kullanılarak işaret verilmiş oluyordu.

Esen, soru sorma sırası kendine gelince, mümkün olduğu kadar heyecanını bastırarak özenle hazırlanmış sorusunu yöneltti. Hata yapmamaya gayret ediyordu. Baba hiç

beklemediği o sihirli sözcüğü duyunca önce şaşırıldı. Sonra istemsiz olarak verdiği tepkinin diğer insanlar tarafından fark edilip edilmediğini göz ucuyla kontrol etti. Esen'in özellikle yavaş yavaş sorduğu soruyu özenle yazdı. Esen Baba'nın her hareketini büyük bir dikkatle takip ediyordu. Göz göze geldiklerinde Baba'nın bakışlarından mesajı aldığına kanaat getirdi. Fakat Baba'nın daha sonraki soğukkanlı davranışlarından şüpheye düştü. Konferans salonunu, son kişi terk edene kadar Baba'dan herhangi bir işaret gelmesi umudu ile bekledi. Fakat Baba hiçbir şey olmamış gibi, konferansını verdi, soruları cevapladı ve gitti. Tavırlarında mesajı aldığına dair hiçbir iz yoktu...

Tan Baba'nın verdiği konferans tarihinden günlerce sonra, Kalp atışlarının gümbürtüsü eşliğinde kafeye girdi. Etrafı kolaçan ettikten sonra, olağanüstü bir durumda kolayca kaçabileceği büyük bir pencerenin önündeki masaya oturdu. Baba'nın gelip gelmeyeceği endişesi, heyecanını bir kat daha artırıyordu. 'Mesajı almışsa mutlaka gelir' diye düşündü. Babanın şefkatli bakışlarını, yaşamı boyunca gösterdiği kılavuzluğunu arıyordu ve onu çok özlemişti. Hayatı boyunca hep onunla yaşamıştı ve hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmamışlardı. Baba onun her şeyi idi. Bir klonun, klonlandığı kişiden başka kimi olabilirdi ki. Hatta Baba'nın kendi gen yapısını, Sedna gezegeninde bulunan gen materyaliyle birleştirdiğini düşününce, onunla arasındaki yakınlığın derinliğini biraz daha hissetti.

Sedna aklına gelince istemsiz olarak yüzünün buruştuğunu fark etti. Uzaylı yanı, dünyaya olan yabancılığı aklına gelmişti. Zaten sorunun kaynağı da bu değil miydi? İlk defa kendisini dışlayan insanların haklı olabileceklerini düşündü. Sedna gezegeninde bulunan uygarlığın izini genlerinde taşıyor olması, bütün bu yaşananlara sebep olmuştu. Hiç seve-memişti uzaylı yönünü. Gerçi kendisine saldıran adamın başına gelenleri görene kadar da, bu yönünün etkisini hiç yaşamamıştı. Sadece bu sırrını bilen insanlar, kendisinden gereksiz yere ürküyorlardı. Kimliğini bilen bir çok insanın kendisini dışlıyor olmasından rahatsız olsa da buna alışmış bile sayılırdı. Toplantı salonunda yaptığı çıkışın bir hata olduğunu kabul ediyordu. Her zamanki gibi insanların kendisine sataştıkları zaman arkasını dönüp çekip gitmeliydi. Hiçbir zaman tepki göstermemeliydi.

Tan, omzuna dokunan el ile birlikte irkilerek ansızın geriye döndü. Kılık değiştirmiş olan Babanın o huzur verici sıcak bakışlarını görünce, büyük bir rahatlama hissetti. Baba'ya sarılıp hüngür hüngür ağlamak istiyordu fakat bunu yapamıyordu. Ona sarılabilse sanki tüm sorunları bitecekmiş gibi hissediyordu.

Baba karşısındaki sandalyeye oturarak, duygusal depresyon yaşayan Tan'ı sakinleştirmeye çalıştı :

-Tan sakin ol! Ben yanıdayım bak!

-Baba! Kendimi nasıl kötü hissediyorum bilemezsin!

-Tahmin edebiliyorum oğlum. Sakin ol.

-Ne olacak şimdi?

-Konuşuruz evladım. Sen üzme kendini. Her sorunun bir çözümü vardır.

Baba masadaki ekranı kullanarak yiyecek ve içecek siparişi verdi. Siparişler geldikten sonra, içeceklerin içine küçük çantasından çıkarttığı toz halindeki bir maddeyi boca etti. Bu maddenin kendisine olmasa bile Tan'a duygusal açıdan faydalı olabileceğini düşünüyordu. Bir süre hiç konuşmadılar. Baba Tan'ın ellerini tutup onun sakinleşmesini bekledi.

Zamanının geldiğini düşünerek, Tan'ın saçlarını okşadı ve yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya başladı:

-Tan oğlum, şimdi nasılsın?

-Daha iyiyim.

-Baba o adama ne oldu?

-Hiçbir şey olmadı oğlum. Sadece bayılmış.

Tan'ın gözlerinde ansızın bir sevinç ışıltısı belirdi :

-Gerçekten mi? Ölmedi mi o adam? Ben katil olmadım mı?

-Neler söylüyorsun sen Tan! Yok öyle bir şey. Adam gayet sağlıklı.

-O halde beni neden arıyorlar hala?

-Seni incelemek istiyorlar oğlum. Ama inan buna asla izin vermeyeceğim. Seni asla bir denek gibi kullanamayacaklar. Hayatım pahasına seni koruyacağım.

Tan farkında olmadan, Baba'nın elini tüm gücüyle sıkıyordu. O güne kadar başından geçenleri ayrıntılı bir şekilde anlattı. Zamanın nasıl geçtiğini ikisi de anlayamıyordu. Kısa bir suskunluktan sonra Tan tekrar sordu :

-Baba o adam neden bayıldı?

-Galiba şimdiye kadar tespit edemediğimiz bazı yeteneklerin ortaya çıktı. Bana göre, yaşanan olay sadece bir korunma refleksi idi. Metabolizman seni tehlikeden korudu yani.

-Ama nasıl? Ben hiç bir şey yapmamıştım ki?

-Bunu ben de bilmiyorum. Yemek yemek, su içmek gibi bir şey olsa gerek.

-Bu benim uzaylı tarafım olabilir mi?

-Olabilir oğlum. Ben seni klonlarken, Sedna'daki terk edilmiş uygarlıktan elde ettiğimiz DNA moleküllerinden de faydalandım. Bunu biliyorsun. Senin DNA yapın %99 oranında benimkiyle aynı, %1 oranında da o muhteşem uygarlığı yaratanların genini taşıyorsun. Sanırım o genler sana bazı özel yetenekler kazandırdı.

-O halde, insanlar beni dışlamakta haklılar Baba! Demek ki ben insan değilim! Ben başka bir şeyim.

Baba, Tan'ın cümlesinden etkilenmişti. Tan'ın gözlerinden kalbine inercesine sıcak bir bakışla saçlarını okşadı:

-Oğlum sen insanda öte, sen çok özel birisin. Benim bir kopyamsın. Benim daha yetenekli halimsin. Ben insan değil miyim?

-Elbette insansın Baba.

-O halde kendini neden üzüyorsun? Sen çok özel biri olduğun için insanlar seni kısıyor. Sednalıların uygarlığı daha gelişmiş bir uygarlık, ortaya çıkmaya başlayan yeteneklerini o uygarlığın bir hatırası olarak düşünmek gerekir.

Baba biraz duraksadıktan sonra konuşmasını sürdürdü:

-Bak oğlum! Beni çok iyi dinle: İnsan olmak çok ayrı bir durumdur. İnsan olmak, her şeyden önce insancıl olmaktır. İnsan, insan gibi görünmekle insan olmaz. İnsanda şeref aranır, haysiyet aranır, vicdan aranır, adalet duygusu aranır, hoşgörü aranır. İnsan olmak, öyle kolay bir şey değildir oğlum. Kendisini insan sayan o, kalpleri kararmış benciller, seni dışlamaya çalışarak aslında insan olmadıklarını ispatlıyorlar. Sen insansın oğlum. Bu dünyadaki insanlardan daha da insan olmak senin elinde. İnsan olmak yiğitlik gerektirir. Unutma oğlum sen çok özel bir insansın...

Tan Baba'yı can kulağı ile dinliyordu. Sanki tehlike altında değillermiş gibi, dünya ve insanlık tarihi uzun bir sohbete koyuldular. Orada gizlice buluştukları ve her an hükümet ajanlarının Tan'ı tutuklayabilecekleri akıllarından çoktan uçmuştu.

Baba yanında getirdiği çantasını açtı ve içinden metalden

yapılmış bir kutu çıkardı. Kutuyu özenle açtı. İçinden, etrafına mor pırıltılar yayan, avuca sığabilecek kadar küçük kristal bir nesne çıkardı ve Tan'a uzattı:

-Tan oğlum bu nesne, Sedna gezegenindeki harabelerde bulunup Dünya'ya getirilmişti. Gen materyalleriyle aynı koruyucu kabın içindeydi. Ne işe yaradığını uzun uğraşlarım rağmen şimdiye kadar çözemedim. Yaptığım analizler Dünyada bulunmayan bir elementten yapıldığını gösteriyor. Eminim ki bu nesne, çok büyük bir değer taşıyor. Ben bu nesneyi sana vermek istiyorum. Ona sahip olma hakkı senin. Tan nesneyi aldığı anda sanki elini yukarıya kaldırıyormuş gibi hissetti. Tan'ın şaşkınlığını fark eden Baba, açıklama yapma gereği duydu:

-Ürkmene hiç gerek yok Tan! O hissettiğin duyguna bir tür ışıma sebep oluyor ve insan sağlığı açısından hiçbir zararı yok. Sanırım elementin doğasından kaynaklanan bir radyasyon.

Tan, nesneyi bir süre inceledikten sonra, kutunun içine yerleştirirken salonun giriş kapısı tarafından birkaç kişinin koşarak kendilerine doğru yaklaşıtlarını fark etti. Ansızın ayağa kalkıp gelenleri Baba'ya işaret ettiğinde kaçmak için çok geç kalmışlardı. Kutusuna yerleştirmeye fırsat bulamadığı nesneyi, gelenlerin görmemesi için, avucunda ceketinin dış cebine soktu.

Baba Tan'ı arkasına alarak, kendilerine yönelen tanımadığı kişilere seslendi:

-Durun!

Tam karşılarında duran, siyah giyimli üç kişiden öndeki cevap verdi:

-Profesör sen çekil aradan, onu almaya geldik.

-Ne hakla? Siz kimsiniz?

-Bizim kim olduğumuzun önemi yok. Sen kendini kurtar.

-Hayır onu vermem size! Gidin buradan!

Babanın cümlesi biter bitmez, cebinden tabancasını çeken adam tereddüt etmeksizin ateş etti. Önüne yığılan Baba'yı görünce ne yapacağını şaşırان Tan, istemsiz olarak cebinin içinde elinde tuttuğu nesneyi saldırganlara doğru fırlattı. Ansızın vınlama şeklinde bir ses işitildi ve nesne mavi bir ışık saçarak göğe doğru yükseldi. Etrafı fazla parlak olmayan mavi bir ışık sardı. Sanki zaman durmuştu. Saldırganlar koşar vaziyette asılı kaldılar. Baba'nın hırıltılı nefes alış veriş sesinden ve Tan'ın Baba'yı kucaklamasından başka etrafta ne bir ses, ne de bir hareket yoktu. Göğe çıkan nesnenin uzayda patlamasıyla meydana gelen parlama, Tan'ın gözlerini kamaştırdı. Parlama öyle şiddetliydi ki, adeta bir süpernova parlamasını andırıyordu. Bu mavi aydınlık bir dalga gibi uzayda yayıldı.

Gözleri kamaşan Tan, neler olduğunu anlayamamanın verdiği şaşkınlıkla ve Baba'ya yardım edememenin çaresizliği ile, Baba'nın başını dizlerine yasladı ve beklemeye başladı.

Baba yaralanmıştı fakat, acı çektiğine dair bir tavır göstermeden Tan'ın gözlerine bakıyordu. Etraflarını aniden küçük turkuvaz renkli kıvılcımlar sardı. Tan kıvılcımlar arasında yerden yükseldiklerini fark etti. Önce bulundukları binanın çatısını gördü, sonra sokağı, daha sonra şehri, bulutları ve canlı bir mavilik içinde salınan dünyayı. Ve ayı. Etrafına baktığında dünyaya yabancı bir uzay gemisinin içinde olduklarını anlamıştı. Baba şaşkın ve mutlu gözlerle gittikçe küçülen güneşi gösteriyordu...

ZÜBEYİR TOKGÖZ

(www.bilimkurgu2000.com sitesinden alınmıştır.)

HAL'e ŞARKI SÖYLETMEK

Rıdvan Duyar

HAL'E ŞARKI SÖYLETMEK

Stanley Kubrick'in 1968 yapımı bilim-kurgu başyapıtı "2001 : Bir Uzak Macerası (2001 : A Space Odyssey)" filminde, Discovery (Keşif) isimli uzay gemisi mürettebatından görev kumandanı astronot Dave Bowman, geminin tüm donanımından sorumlu olan 12 Ocak 1992 doğumlu dev bilgisayar HAL9000'in ana devrelerini yerlerinden söküp onu öldürürken, HAL bebekliğinde yaratıcısının ona öğrettiği bir çocuk şarkısını söylemeye başlar. Giderek sesi ağırlaşır, kısılır ve HAL susar. Böylece, büyük bir uzay gemisinde yalnız kalarak bütün insanlığı temsil eden Dave Bowman, insanoğlunun kendi eliyle yarattığı ve en büyük rakibi haline geldiğine şahit olduğumuz yeni bir bilinçli varlığı, "yapay zeka"yı etkisiz kılarak uzay macerasına tek başına devam eder. O artık insanın bir üst varlık olarak yeniden doğumuna hazırdır.

2001 : Bir Uzak Macerası, çekildiği tarihten 33 yıl sonrasını betimlemeye çalışıyordu. Filmin senaryosunu birlikte yazan Arthur C. Clarke ve Stanley Kubrick, yirmi iki yıllık geçmişe sahip "bilgisayar" denilen hantal bir hesaplayıcı makineyi son derece ileri bir noktaya taşıyarak, 33 yıl içinde insan-makine (insan yaratısı) karşıtlığı boyutuna geleceğini söylüyorlardı. Bu öngörüyle film, karşımıza makineleşen insanlar ile insan beyninin faaliyetlerini milyonlarca kez daha hızlı yapıp güvenilir hale getiren, "hata yapma" ve "aciz kalma" sözcüklerini bilmeyen dev bir bilgisayar çıkarmaktaydı. HAL, duygusal yanları ve tepkileri bile otomatize olmuş insanların karşısında artık salt bir makine ya da insan hizmetkarından öte bir varlıktır. Hatta astronotlarla konuşmaları sırasında insanların seslerinde hissedilenden daha fazla bir duygusallık vardır HAL'in çıkardığı seslerde. HAL, kendi efendisi olan insandan çok daha insansallaşmıştır. Öyle ki HAL yolculuğa çıkmadan önce yalnızca kendisine bildirilen görevi yerine getirdiği takdirde, mevcudiyetinin tehlikeye düşeceğini anlayarak kendisine asla öğretilmemiş ve tamamen insana has özellikteki bir davranışta bulunur : HAL, yalan söyler. Bu eylemden sonra makine-insan dengesinin sendelemeye başlamasından ilk etkilenen, ilk tedirginlik duyabilen varlık olan HAL, kendisinin duyamayacağı biçimde konuşan iki astronotun dudaklarını uzay gemisinin her tarafına yerleştirilmiş kırmızı gözleriyle gizlice okur. Astronotlar, HAL'in sadece geminin yönetimiyle ilgili temel fonksiyonlarını açık tutarak, bilinç merkezini devre dışı bırakmaktan söz etmektedirler. Bilinçli bir varlık için bitkisel hayata girmek anlamına gelen bu durumu dudak okuyarak öğrenen, insanoğlunun gerçekten duyguları ve endişeleri olan ilk yaratısı HAL ise, yalan söylemenin ardından çok daha ileriye giderek varoluşuna kast etmiş olan düşman insanların karşısında yine kendisine öğretilmemiş olmasına rağmen bilincini ve dolayısıyla yaşamını korumak için çok daha etkili bir yöntem seçer : HAL, insan öldürür! Artık insanlığın karşısında insanın duygusuna, zekasına ve bilincine sahip olan düşman bir bilgisayar vardır.

Bu noktada yapımı dört yıllık bir süreyi kapsayan (1964-1968) ve iki büyük zekanın ürünü olan filmin çekildiği dönemi yeniden gözden geçirmek gerekiyor. İnsanların elinde henüz kendisine geniş bir uygulama alanı bulamamış,

yaygınlık kazanmamış ve insanlığın hemen hemen hiç tanıma fırsatını bulamadığı genç bir teknoloji, en büyük vasfı bilim-kurguya hizmet etmek olan yeni bir materyal vardı. Bu merak uyandırıcı fakat kullanışsız oyuncak yeterince tanınmaması nedeniyle, insanların kendileri gibi yüksek zekaya sahip olabilecek farklı bir türle karşılaşma paranoyasından duyulan endişe ve korkunun besleyici kaynaklarından birisiydi. Üstelik bu farklı türün insanların bizzat kendilerince yaratılmış olması sebebiyle duyulan endişe değişik bir biçim kazanıyordu. E.Ü. İletişim Fakültesi Bilgisayar Programcısı Haluk Soykan, bu olayı bilim-kurgunun ilk örneklerinden Doktor Frankenstein'in bilinç sahibi bir varlığı ortaya çıkartmasına benzeterek, "varlığın ayağa kalkar kalkmaz ilk yaptığı iş yaratıcısını öldürmektir. Ortaya çıkartılan, zeka ve bilinç bahşedilmiş bir varlığın kontrolünün nereye kadar insanın elinde olduğunun ve varlığın kendi kararlarını verebilme ihtimalinin sınırlarının varlık ortaya çıktıktan sonra belirlenebilmesi çok zordur. Bu nedenle insanın, özellikle de kendi zekasıyla biçimlendirdiği bir varlıktan korkması doğaldır. Asıl önemli olan ortaya çıkan varlığın ya da makinenin kontrolüne ait bilginin tüm toplumlara eğitimle iletilmesidir" diyor. Nitekim, IBM firması, 2001 : Bir Uzak Macerası filmine reklam vererek adının filmde geçmesini istemiş; ancak filmdeki bilgisayarın insan düşmanı olduğunu öğrendiğinde adını geri çekmişti. İnsanlara bilgisayarları tanıtmayı ve popüler hale getirmeyi amaçlayan bir firma, adının insana meydan okuyan bir bilgisayarla yanyana görünmesini istemezdi. Bugünse IBM, HAL'i kucaklıyor ve satranç şampiyonu Kasparov'u yenen süper bilgisayarıyla kıvanç duyuyor.

2001 : Bir Uzak Macerası filminin çekildiği tarihten on bir yıl sonra 1979'da Ridley Scott tarafından çekilen "Yaratık (Alien)" filminin uzay gemisi Nostromo'nun ana bilgisayarı "Anne (Mother)"ye baktığımızda ise karşımızda insanlarla konuşabilen, sözlerle yönetilebilen, bilinç sahibi bir bilgisayar olmadığını görürüz. Gemi mürettebatı sadece üzerinde garip sembollerin bulunduğu bir klavye yardımıyla ve monitörün karşısında Anne'yle iletişim kurabilmektedir. Anne, HAL'in sahip olduğu pek çok özelliğe sahip değildir ve en önemlisi HAL'in varoluşunun farkında olmasını sağlayan bilinçten yoksundur. Filmin bir bölümünde Teğmen Ripley kendisinin klavyeyle verdiği gemiyi patlatma komutunu iptal etmesi için Anne'ye adeta ağlayarak yalvarır, fakat Anne onu duyabilme gibi bir fonksiyona sahip olmadığından komut iptal edilemez. Anne, sadece hafızasına önceden yerleştirilenleri gerçekleştirebilen, tam bir insan hizmetkari makinedir.

On bir yıl içindeki bu farklılık bilgisayar teknolojisinin gelişip daha çok sayıda insana ulaşabilmesi ve 2001 : Bir Uzak Macerası'nda öngörüldüğü gibi yakın bir gelecekte yapay zekanın bu denli gelişmiş bir düzeye gelemeyeceğinin anlaşılmasıyla açıklanabilir; ancak yapay zeka paranoyasının bitmediğinin göstergesi olarak, yapay zekanın bir uzay gemisi bilgisayarından daha fazla cisimleşip, yeryüzünde android denen bilinçli robotlar olarak belirdiği filmler sinemada kendilerine yer bulmaya devam etti. 1982'de yine Ridley Scott'ın çektiği "Bıçak Sırtı (Blade Runner)", 1984'te James Cameron'ın çektiği "Terminatör" ve 1999'da Wachowsky

Kardeşler'in çıktıkları "The Matrix" bu konu için en iyi örneklerdir.

Yapay zekadan duyulan korkunun ya da en azından yapay zekaya kuşkuyla bakılmasının nedeni şüphesiz bilinmeyene karşı hissedilen panikte yatar. Bilinmeyen ve zekaya sahip olduğu düşünülen farklı bir tür beklentisi içinde, uzaylılara karşı duyulan ve kimi zaman ileri boyutlara ulaşabilen heyecan ve kuşku dolu düşüncelerde olduğu üzere. Tıpkı Yaratık'ta yedi astronottan oluşan mürettebatı (içlerinden

birisi yüksek mevkilerdeki kişilerin çıkarlarını sağlamak için gönderilen ve gemideki diğer insanların hayatlarını önemsemeyen bir androittir) dehşete düşüren o sekizinci yolcu gibi . . .

Rıdvan Duyar

(Bu yazı daha önce internet üzerinde yayınlanan Kayıp Dünya dergisinin 15-06-2001 tarihli 4. sayısında yayınlanmıştır.)

İLERİ TEKNOLOJİ

Burak Yılmaz

İLERİ TEKNOLOJİ

Sabahın erken saatleri gözleriniz açıyorsunuz. Güzel bir yaz günü hava açık ve haftasonu. Yatakta biraz kaldıktan sonra kalkıp banyoya doğru yürüyorsunuz. Eşiniz henüz uyuyor bu yüzden biraz sessizsiniz. Banyoda lavabonun önünde durup elinizi ufak bir düğmeye koyuyorsunuz. Sistem parmak izinden sizi tanıyıp gerekli ayarlamaları yapıyor ve alışkanlığınıza göre 32 derecelik suyu akıtmaya başlıyor.

Banyoda işiniz bittikten sonra mutfığa yürüyorsunuz, canınız biraz kahve içerken gazete dinlemek ve gelen mesajlara bakmak istiyor. Mutfakta rahat bir koltuğunuz var oraya oturuyorsunuz ve koltuğun önündeki sehpaye kolunuzdaki saati koyuyorsunuz. "Terminali aç" komutuyla birlikte saatin yarım metre üstünde tam gözünüzün hizasında holografik bir ekran oluşuyor. Bu ekran "Yarı Katı Işık (YKI)" teknolojisine sahip. Sistem şöyle çalışıyor. Radon gazına enerji verip iyonlaştırırken tam foton salındığında fotonu manyetik alana tabi tutup ağırlığı, şekli ve dalga boyu değiştirilir. Daha sonra odaklayıcıdan geçirip görüneceği yere doğru odaklanıyor, son bir manyetik alan düzenlemesi ile olması gerektiği yerde ışık katılıyor. tabi bu tam bir katılma değil ama dokununca hissedilebilecek yapıda. Neyse bu kadar teknik bilgi yeter.

Ekran üstünde "Ev Otomasyonu" tuşuna dokunuyorsunuz, garip bir his sanki bir jöleye parmağınızı sürmüşünüz gibi. Ev otomasyonu programının arabirimi karşınıza geliyor. "Kahve sade 75 derece 2 dakika" diyorsunuz. sistem çalışmaya başlıyor. Bu arada önünüzdeki ekrandan "Mesajlar" tuşuna dokunuyorsunuz. Gelen mesajları dinlemeye başlıyorsunuz. İlk mesaj Genotek şirketinden gelmiş.

Ekranda şirketin müşteri hizmetleri temsilcisi var. "Çocuğunuz için istediğiniz yapının programlaması bitti, zeka seviyesinde ek bir ayarlama daha yaptık, artık cenin hazır saat 12:00'de eşinizle birlikte şirketimize gelin enjeksiyonu yapalım" diyor. Tam bu sırada evinizin hizmet robotu geliyor. Duvarda açılan bir kapaktan kahvenizi alıp size veriyor ve şarj ünitesine geri dönüyor. Diğer mesajlara da bakarken kahvenizi yudumluyorsunuz. Mesajlardan sonra gazeteye bakmak istiyorsunuz. Ekranda gazeteye dokunuyorsunuz. Gazeteniz internette yükleniyor bir kaç sn sonra gazetenizin seçenekleri karşınızda, "Nostaljik, İnteraktif ve siber okuyucu" seçenekleri var, siz siber okuyucuyu seçiyorsunuz.

Ekranın şekli değişiyor ve 3 boyutlu sanal spiker karşınızda. Haberleri okumaya başlıyor.

- Önce özetler:

- Alpha -Centauri 'ye gönderilen keşif gemisi kolonileşmeye uygun gezegenler bulunduğunu bildirdi.

- Laboratuarda üretilen bir virüsün hata sonucu yayılmaya başladığı ortaya çıktı.

- Yeni Celebrium işlemcileri piyasaya sürüldü. Bu haberi incelemek için spikere "Dur ve detayları oku" diyorsunuz.

- Intel firmasının celebral cortex kullanan işlemcisi Celebrium 7 işlemcileri piyasaya çıktı. İşlemci gelişmiş yapay zeka ve insana direkt bağlantı kurma özelliklerine sahip.....

Bu sırada aklınıza iş yerinde bir şey unuttuğunuz geliyor. Saati kapatıp kolunuza takıyorsunuz ve antrede duran "Wormhole generetör" e giriyorsunuz. Kapak üstünüze kapanıyor. önünüze gelen klavyeden koordinatları giriyorsunuz. bir kaç sn sonra yanınızda duran ağır metal kapak eğilip bükülüyor kendi içine doğru katlanıyor ve birden kendinizi içine çekilmiş gibi hissediyorsunuz. Bir anda iş yerinizdeki wormhole generatorde buluyorsunuz kendinizi.

son (şimdilik)

"Bu sistemin çalışması ise şöyle, teorik olarak her karadeliğin bir de beyaz deliği olması gerektiği düşünülür, yani karadeliğin girişi ise beyaz delik çıkışıdır. Wormhole generatorde olan olay ise ağır metal yapıyı gideceğiniz yerdeki ile eş zamanlı olarak kütlelerini koruyup boyutlarını çok küçültülmesi sonucu bir kara delik ve beyaz delik kontrollü olarak oluşturuluyor."

Burak Yılmaz

(Bu yazı daha önce internet üzerinde yayınlanan Kayıp Dünya dergisinin 15-10-2001 tarihli 11. sayısında yayınlanmıştır.)

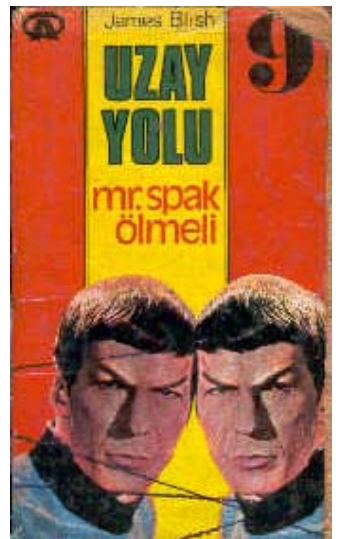
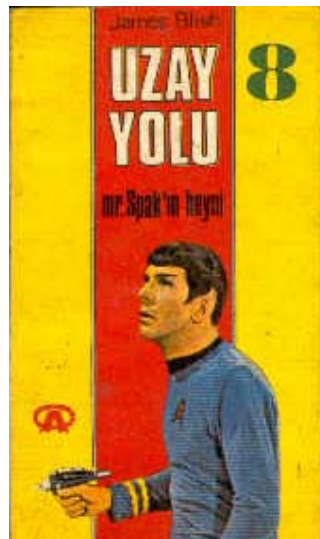
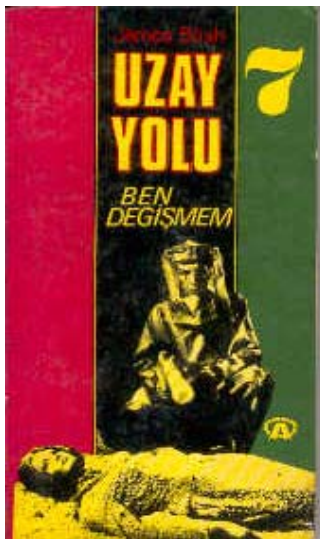
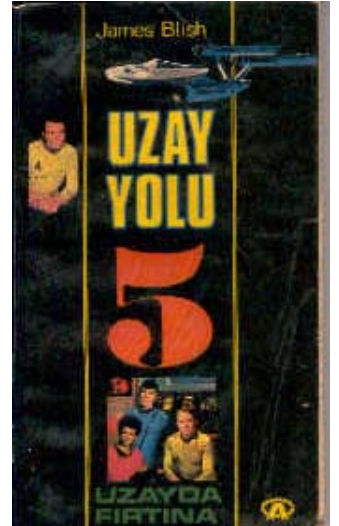
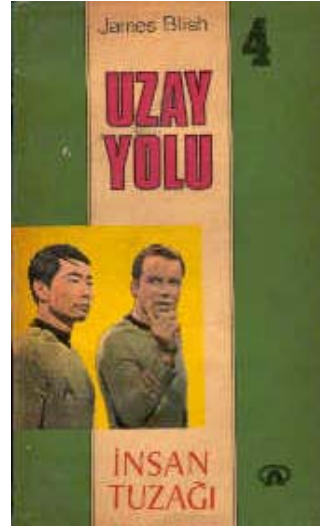
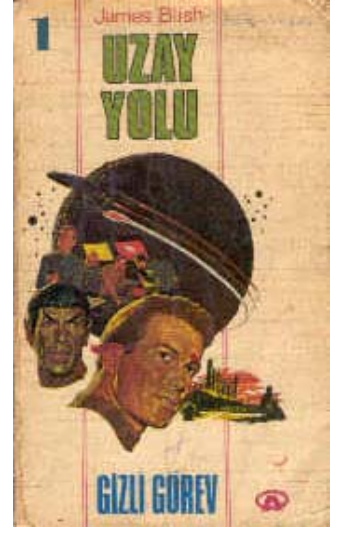
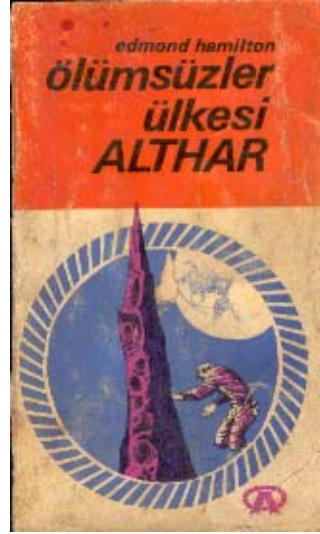
KİTAPLIK

İsmail Şahin

Bu sayımızda Altın Kitaplar Yayınevi tarafından 33-37 sene önce yayınlanan kitapları görüyorsunuz. Bu kitapları sahaflarda bulmak her geçen gün daha da zorlaşmaktadır. "Uzay Yolu" kitapları bir dönem televizyonda gösterilen Uzay Yolu TV dizisinin bölümlerinden oluşmaktadır.

1- Ölümsüzler ülkesi ALTHAR	Edmond Hamilton	1969
2- Uzay Yolu 1 Gizli Görev	James Blish	Haziran 1973
3- Uzay Yolu 2 Sonsuzluğun Bekçisi	J.Blish	Temmuz 1973
4- Uzay Yolu 3 Uzayda Aşk	James Blish	Ağustos 1973
5- Uzay Yolu 4 İnsan Tuzağı	James Blish	Eylül 1973
6- Uzay Yolu 5 Uzayda Fırtına	James Blish	Ekim 1973
7- Uzay Yolu 6 Vahşet Perdesi	James Blish	Kasım 1973
8- Uzay Yolu 7 Ben Değişmem	James Blish	Aralık 1973
9- Uzay Yolu 8 Mr. Spak'ın Beyni	J. Blish	Şubat 1974
10-Uzay Yolu 9 Mr. Spak Ölmeli	J. Blish	Temmuz 1974

(Kapak resimleri www.bilimkurgu2000.com sitesinden alınmıştır.)

DAĞILDILAR

Ayşegül Engin

Dünya, 2000 yılına giriyordu... Aslında bu sayının dünya'ya uzaktan yakından ilgilendiren bir yanı yoktu... O yaşını çoktan unutmuştu... Ama dünya üzerinde yaşayan akıl sahibi yaratıkların büyük bir çoğunluğu, 2000 yılına girdiklerinin hesabını çok önceden yapmış olduklarından, işte şimdi de o gün geldiğinden 2000 yılına giriliyordu...

Yeni bir yıla genellikle nasıl girilir bilirsiniz, anlatmama gerek yok... Sadece kutlamalar daha çeşitli, daha coşkulu ve kimileri için korku doluydu... Korkanlar, yeni bin yıla girildiği için kıyametin kopacağını sananlardı... Onlar, dualar ve ayinler eşliğinde... Elleri ve gözleri gökyüzüne çevrili, şarkılar söyleyerek ya da ağlayarak beklediler gece yarısını...

Zamanında "kurtuluş günü" filmini izleyenler için, az sonra göreceklelerinin filmde izlediklerinden pek bir farkı yoktu... Tam sırasını bulmuş gibi yüzyıllardır beklenen ziyaretçiler, gökyüzünden geldiler... Dünya'nın 2000 yılına girdiği gece... devasa uzay gemileri uygun buldukları her yere indiler... Daha devasa olan ana gemileri dünya'nın yörüngesinde dolanmaya başladı...

Gelenlerin insana benzer yanları olmakla birlikte, renklerdeki canlılık ve kol sayılarındaki fazlalıkla dikkat çekiyorlardı... Asıl önemli farklılıkları ise, konuşmaya başladıklarında ortaya çıktı... Onlar bildiğimiz gibi konuşmuyorlar ama bildiğimiz gibi şarkı söylüyorlardı... Yani sadece şarkı söylüyorlardı... Komut verirken bile...

O gece kıyametin kopacağına inananlar, inanılmaz bir mutluluk içinde dansettiler... Aralarında, belki kıyametin şekil itibarıyla kutsal kitaplarda yazdığı gibi kopmadığını, ama sonuç olarak her an bir şekilde kopacağını tartışıyorlardı... Yanılmadıklarını birbirlerine defalarca tekrarladılar... Mutluydular...

Zaman geçtikçe anlaşıldı ki, ziyaretçiler pek ziyaretçi gibi davranmayacaklardı... Onlar yerleşmeye gelmişlerdi... Dünya yaratıklarının akıl sahibi olanları, bu duruma biraz bozuldular haliyle... ancak onlar insan'dı... Ne yapacakları tecrübeyle sabit değildi...

Ziyaretçilerin teklifi çok açıktı aslında... Diyorlardı ki "size bir uzay şehri yapalım... Hepinizi alır, merak etmeyin... Biz de dünya'ya yerleşiriz... ok?"... Bilinen tüm marşlardan daha ritimli ve yine bilinen tüm almanca şarkılardan daha otoriter bir makamda söylediler bunu... İnsanlar, gariptir ama denileni anladılar... Söyledikleri bir şey daha vardı kuşkusuz "ya kabul, ya ölüm"...

Bu durum karşısında artık paniklemek gibi bir ihtiyaç hissedilen insan evladı, derhal aralarında görüşmelere başladılar... Devletler, birlikler ve kabileler toplanıp toplanıp dağıldı...

Görüşmeler sürerken, bazı insanlar ellerine pankartlar alıp gösteri yürüyüşleri yaptılar... Bunlardan bir kısmı, ziyaretçilerden... Eğer bir ölüm hareketi yapacaklarsa, pandalara, kelaynaklara ve özellikle yağmur ormanlarına dokunmama-larını istediler... Daha sonra bu grup kendi içlerinde bölündü ve yine bir kısmı, yağmur ormanlarını boşverin, pandalar ve kelaynaklar yeter derken... Diğer kısmı, pandalara ve kelaynaklara gerekli saygıyı sunup, yağmur ormanlarını desteklediler... Bir süre sonra bunlar da bölündüler yine... Ama konuyu dağıtmamak için ayrıntılara girmeyeyim şimdi...

Ziyaretçilerin kapısını aşındıran en büyük grup, din adamlarıydı... Dünya dinlerinin temsilcileri... Elllerinde kutsal kitapları olduğu halde... Tanrıyı ve peygamberleri, onların

peygamberlerinin olup olmadığını, varsa kutsal kitaplarının kelime sayısını, namazlarının kaç rekat olduğunu, oruçlarını neye göre açtıklarını, bir Noel gününe sahip olup olmadıklarını, kaç tane azizleri bulunduğunu, bakire kelimesinin onlara ne ifade ettiğini ve cennette hepsine yeterli yer bulunup bulunmadığını tartışmak istiyorlardı...

Bunlar olurken... Devletler, birlikler ve kabileler arasındaki görüşmeler sürüyordu...

Ziyaretçiler ise sabırla verilecek kararı bekliyorlardı... Onlar, sabırlı bir ırkın çocuklarıydı... Ancak biraz tembel-diler... Artık, yeni bir gezegende sıfırdan başlamak istemiyorlardı... Bir parça yerleşim, bir parça enerji ve bir parça kurulu düzen arıyorlardı... Kol sayılarına göre gereken değişiklikleri yapmak daha kolaydı... Bu zamana kadar gittikleri tüm yaşam olan gezegenlerde, ya yerleşmişler ya da yok etmişlerdi... Yaşamı, gezegeni ve her şeyi... Ama daha önceleri hiç bu kadar beklememişlerdi ki... İstila gittikleri gezegenlerde halklar, ya toplu halde pes eder ya toplu halde savaşırlar ve öldürdüler... Fikir ayrılıklarını kısa sürede halleder ve gösteri yürüyüşleri de yapmazlardı... Hele bir takım kitapları ve kuralları tartışmak isteyenleri daha hiç çıkmamıştı...

Ziyaretçiler çok bunalmışlardı... Ne yapacaklarını bilemiyorlardı... Aralarında çeşitli tonlarda şarkılar söyleyerek tartışıyorlardı... Dünya'da... Devletler, birlikler ve kabileler görüşmelerine devam ediyorlardı...

Sonunda, bu adamların neyi görüştüğü anlaşıldı... Ölmek bir şey değildi de, gidip uzay şehrinde yaşayacak olsalar ne yaparlardı?... İşte asıl sorun buydu... Kim nereye yerleşecekti?... Cam kenarını isteyen Amerikalılar ile üst güvertede yer kapmaya çalışan İngiliz, Fransız ve Almanlar arasında şiddetli tartışmalar yaşanıyor... İtalyanlar mutfağa, Japonlar ise makine dairesine yakın bir yer kapma telaşındaydı... Çinlilere yapılan teklif, dünya'da kalıp savaşmaları ve insan ırkının onlara minnet borcunu elbet bir şekilde ödeyecekti... Türkler su kenarı isteriz diye tutturdular...

Bir zaman sonra, insanlarda boğaz olarak bilinen bölgeye denk düşen yerleri, aşırı şarkı söylemek yüzünden kısılan ziyaretçiler, ana gemiden bir toplantı çağrısı aldılar... Toplanıp durum değerlendirmesi yaptılar... O güne kadar iki seçenekten birini uygulamaya alışık olduklarından, dünya yaratıklarından da evet ya da hayır diye bir cevap duymadıklarından, ne yapacaklarını bilemediler... Evet deseler, hemen bir uzay şehri yaparlardı ne güzel... Hayır deseler, bir saate kalmaz toz olurdu dünya... Ama bu yaratıklardan tıs çıkmıyordu ki...

Çok çaresiz kaldı ziyaretçiler, çok... Artık kimin şanslıdır bilinmez ya da ne sebep oldu anlaşılmaz... Geldikleri gibi gittiler...

Gittiklerinin farkına uzun bir süre kimse varmadı... İnsanlar yine yürüdüler... Devletler, birlikler ve kabileler yine görüştüler...

Sonunda bir gün baktılar ki... Gemiler yok, ziyaretçiler yok... Gitmişler... Zaten akşam olmuştu fark ettiklerinde... Evlerine dağıldılar...

Mart 2001

DUNE

Nimet Akün

Merhabalar, sizlerle ilk tanışmamızı etkili kılmak istedim ve bunun için bilimkurgunun dehası olan Frank Herbert'ı seçtim. Sizlere bu yazımda DUNE serisinin ilk kitabını detaylı ile tanıtmaya çalışacağım. Ama öncelikle dehamızın hakkında size kısa bilgiler vermek istiyorum.

Frank (Partick) Herbert 8 ocak 1920 de doğdu ve 11 Şubat 1986 da öldü. 66 senelik ömründe bence insan üstü bir çabayla uğraşmadığı iş kalmamış. İstiridye avcılığı, televizyon kameramanı, radyo spikeri, muhabir, editör, Vietnam ve Pakistan'da ekolojik çalışmalar, botanik, jeoloji, psikoloji üstüne araştırmalar, Washington Seattale da öğretmenlik ve tabiiki yazarlık. Yani Frank Herbert hem bir bilim adamı hem de müthiş bir yazardı. Dune serisinin devamı niteliğindeki House Atreides ve House Harkonen oğlu Brain Herbert ve Kevin J. Anderson tarafından yazıldı..

Kitabın özetini aslında olduğu gibi 3 parça halinde aktaracağım.

1. BÖLÜM

Atreidesler Caladan adı verilen yeşilin ve suyun bol bulunduğu bir gezegenden, Dune(Arrakis) yani çöl gezegenine göç etmek zorundaydı. 80 yıldır CHOAM şirketi (imparator ve büyük evler tarafından, sessiz ortakları lonca ve Bene Gesseritlerle birlikte yönetilen evrensel gelişim şirketi) sözleşmesi altında yarı toprak idaresiyle Harkonenlerin egemenliğindeki bu gezegeni artık Atreidesler yönetecekti. Dune hiç bir gezegende bulunmayan ve oldukça değerli bir baharat içeriyordu. Bu baharata "melanj" diyorlardı ve insanlar üstünde bağımlılık yapıcı, beyinsel gücü artırıcı ve ömür uzatıcı bir etkisi vardı. Ama melanjı elde etmek hiç kolay değildi. Çünkü çöl içinde saklı dev solucanlar vardı. Bunların yok edilmeside çok zordu. Parçalandıklarında her bir parçası ayrı bir solucanı oluşturuyor, ancak atom silahları ile yok edilebiliyordu ve bu da çok pahalıya patladığı için uygulanamıyordu. Çöldeli fırtınalar ise bir insanın etini kemiğinden ayırıp, kemiği kıymık haline getirecek kadar güçlüydü.

Atreideslerin yöneticisi Dük Leto idi. Siyasi sebepler yüzünden evlenmediği ve tek varisi olan Paulu doğuran Leydi Jessica bir Bene Gesserit'ti. Bene Gesserit okulu kızları, hafıza geliştirme sanatı, bilincin odaklanması, kas kontrolü, duyarlılıklarını keskinleştirme, dillerin incelenmesi, insan seslerindeki nüanslar gibi konularda yetiştiren bir okuldu. Yetiştirilen kimseler özel seçilir ve soylarından haberleri olmazdı. Bene Gesserit programının asıl amacı ise "aynı anda birçok yerde olabilen" anlamına gelen "KUISATZ HADERAH" ın üretilmesiydi. Bene Gesseritler iç görüyü sağlayan, kendi hafızalarını ve kendi vücutlarının içindeki hafızaların bir çoğunu görmelerini sağlayan "doğru söyleten" uyuşturucusunu kullanıyorlardı. Ve bu uyuşturucuyu sadece bir erkek kullanabilirdi, Kuisatz Haderah, diğerlerinin sonu ise ölümdü. Annesi Paul'u erkek bir Bene Gesserit olarak yetiştirmişti ve Paul, Gurney Halleck (savaşçı-ozan), Dunchan Idaho (savaşçı), Thufir Hawat (mentat = imparator vatandaşlarının, mantık biliminde üstün başarılar elde etmek için eğitilen sınıfı. "insan bilgisayar") ve Dr.Yueh (imparator suk okulundan gelmişti) tarafından eğitilmişti.

Caladanı terk etme günü geldiğinde Bene Gesseritlerin başrahibesi Paul'u "gom cabbar" ile denedi.Gom cabbar insan ile hayvanı birbirinden ayıran bir elekti.Paul un 2 şansı vardı ya elini insanın sinir sistemini bir anda çökerterek bin

bir acı veren kutuya sokmak(ki bu kutuyu bilmiyordu), yada elini çekerek başrahibenin onun boynuna dayadığı ucu meta-siyanürlü iğne yolula ölmek. Başrahibe Paul'un dayanma gücüne ve konuşma sanatını uygulayışına hayran kalmıştı. Acı sadece sınavın ekseniydi,esas olan o andaki yapılanlardı. Paul Kuisatz Haderah olabilir miydi?

Baron Vladimir Harkonen, mentatı Piter ve yeğeni Feyd-Rautha Atreidesler için planlarına başlamışlardı. 80 yıl boyunca melanj depolamışlar, kaçakçılardan rüşvet almışlar ve imparatorlukla iş birliği yapmışlardı. Atreideslerin içine bir hain sokmuşlardı. Bu Dr. Yueh'tu. İmparator okuluna bağlı olduğu için şüphe çekmiyordu, hatta Jessica'nın bile. Dr. Yueh aslında Atreidesleri seviyordu ama amacı Harkonen dükü Baronu yok etmek ve kaçırdıkları karısını kurtarmaktı. Harkonenler Atreideslerin evine tuzaklar kurmuşlar, Jessica'nın bir hain olduğuna dair notlar bırakmışlar ve imparatorlukta yetişen sardokar askerlerini (padişahın fanatik askerleri, her 13 kişiden 6 sının 11 yaşına basmadan öldüğü vahşilikte bir ortamdan gelirlerdi. Acımasız ve kişisel güvenlikle ilgili olarak eğitilmişlerdi ve çok güçlüydüler) yandaşları edinmişlerdi. Yalnız, Harkonenlerin yıllardır umursamadığı hatta zevk için avladığı, çölün içinde gizlice yaşayan ve zor şartlara kendini adapte etmiş "Fremenler" vardı. Dük Leto olanların farkındaydı ve fremenleri yanına çekmeye karalıydı, bunun için Duncan Idaho'yu aralarına yollamıştı.

Leydi Jessica yeni evinde Fremenli bir hizmetçi buldu. Melanjın etkisi ile gözlerinin akı olmayan ve mavi içinde mavi gözleri olan. Fremenlerin inancına göre bekledikleri "MESİH" i bir Bene Gesserit doğuracaktı. Ve bu fremen kadını Jessica'ya "hançer-i fığan" (yaratan-bir solucanın dışından yapılmış bıçak) verdi. Jessica odanın birinde kendisi için hazırlanmış ancak sadece bir Bene Gesseritin bulabileceği bir hainin olduğu söyleyen bir not buldu. Ama Hawatta buna benzer bir not bulmuştu ve Jessica'nın hain olabileceğinden şüpheleniyordu. Ama Leto leydisine güveniyordu. Aynı gün Paul odasındaiken kamaya benzeyen ve uzaktan kumandalı olan bir güdümlü avcı çıktı.Tüm ev kontrol edilmesine rağmen gözden kaçan bu avcı, Paul tarafından durdurulmuştu.

Leto gezegen için suyun yeterli seviyeye çıkarılabileceğine ve bitki örtüsünün yaratılabileceğine inanıyordu. Ve bunun için gezegen bilimci Dr.Kynes ile görüşecekti ancak Kynes imparatorluğa bağlı olsada daha önce Harkonenlerle çalışmıştı ve gerçekleri tam olarak söylemiyordu ve Paul bunu anlıyordu. Paul'u gözleyen Kynes onda fremenlerin bahsettiği mehdinin (Lisan-ül gayb) özelliklerini görüyordu. Kynes damıtıcı giysi (çöl insanların giydiği suyu koruyan ve biriktiren) bir giysi giyiyordu, ki bunu fremenlerin hepsi giyerdi ve fremenler ölen insanların suyunun, kanının kendilerine ait olduklarını düşünüp alırlardı.

Leto yine çalışırken gürültüler duydu, gürültüye doğru gittiğinde ölmüş insanları gördü. Ve kolundan yara aldı, bu Dr. Yueh'ti. Dr.Yueh Dükün dişine protez bir diş yerleştirdi ve bu diş ısırılınca kırılacak ve etrafa ölümcül bir gaz yatacağı.

Bu hem dükün acısız ölmesi için hem de Baronu yok etmek içindi. Jessica uyandığında kendini yerde yatarken buldu. Uyuşturulmuştu ve bunu ancak Dr.Yueh in yapabileceğini

anladı. Ses gücünü kullanmasını engellemek için ağzını tıka-
mışlardı ve yanına sağır bir muhafız koymuşlardı. Paul da
yakalanmıştı ve sakinleşmek için bilinç soluması yapıyordu.
Harkonen muhafızları onları çöle götürüp öldürmeyi ve
solucanlar tarafından da delillerin yok edileceğini düşün-
yorlardı. Toplerde Paul ses gücünü kullanarak annesini ve
kendini kurtardı. Artık çölde yalnızdılar.

Baron aslında kuzeni olan Leto ile aynı odadayken Leto
dişi kırdı ama gaz Baronu kalkanı nedeniyle etkilemedi ve
Leto öldü. Paul topterde Dr.Yueh'in onlara yardım için ha-
zırladığı fremen giysilerini ve çöl için gerekli araçları buldu.
Dr.Yueh'in onların kurtulması için yaptığı plan işe yararmıştı
ama Dr. Yueh Baron tarafından öldürülmüştü. Paul babası-
nın öldüğünü de anlamıştı. Alıcıdan gelen sesler diğer asker-
lerinde sardokarlar tarafından öldürüldüğünü gösteriyordu.

Paul'un bilincinde gelişen farklılıklar oluşmuştu, zihni
sürekli gerekli bir anahtar bulmuşcasına aniden başka bir
bilinç derecesine tırmanıyordu. İç sezgileri onu atalarına ka-
dar götürdü, derin duyguları, sayılmayacak kadar çok keşfe-
dilemiş bilgileri gördü. Kendi kendine ben bir canavarım
bir ucubeyim diye düşündü. Herşey bahar yüzündendi. Ve
Jessica'nın baronun öz kızı olduğunu ve Jessica'nın bir kız
çocuğa hamile kaldığını gördü. Bene Gesseritler Atresides-
lerle Harkonenler arasında bir çiftleşme yapmışlardı. Ama
Paul kendisinin Kuisatz Haderah olmadığını, sadece bir
tohum olduğunda görmüştü....

2. BÖLÜM :

Paul Harkonenleri yok etmek için fremenleri ve baharı
kullanmayı düşünüyordu. Çadırlarından çıktıktan sonra lazer
silahlarının mor ışıklarını gördüler. Harkonenler her yeri
arıyorlar ve etrafta canlı bırakmamaya çalışıyorlardı.

Hawat 20 kadar kalan ve yarısı yaralı olan askerleri ile
birlikte çölde saklanıyordu. İkibinden fazla geminin indiği
ve içinde sardokar askerlerinin bulunduğu saldırıyı ve hata-
larını düşünüyor ve hala Jessica'yı suçluyordu. Yanındaki
fremenden Gurney'in iyi olduğunu öğrendi. Fremenler silah-
lar hakkında bilgiye sahiplerdi, sardokarlarla savaşıp esir
alabilecek kadar iyi savaşıyorlardı. Hawat'ın adamlarından
biri ölmüştü ve fremenler onun suyunu almışlardı böylece
arada "su bağı" kurulmuştu. Bir insanın bedeni kendisinin-
dir, suyu kabileye aittir. O sırada topterlerle gelen sardoka-
rların büyük bir kısmı fremenlerce öldürülmüştü ama Hawat
esir düşmüştü.

Muad'Dib gerçekten geleceği görebiliyordu ama bu gü-
cün sınırlarını anlamalısınız. Görmeyi düşünün. Gözleriniz
var ama ışık olmazsa göremezsiniz, eğer bir vadinin tabanın-
da iseniz, vadinin ötesini göremezsiniz. Aynı şekilde,
Muad'Dib de her istediğinde gizemli alana bakamıyordu, bi-
ze tek bir belirsiz kehanet hükmünün, belkide bir kelimenin
yerine diğerinin seçilmesinin, geleceğin bütün akışını de-
ğiştirebileceğini söyler. Bize derki." zamanın görüntüsü geni-
ştir ama içinden geçtiğinizde, zaman dar bir kapı haline gelir
ve o yol atalet kadar gider" diye uyararak belirgin ve
güvenli bir yol seçme isteğiyle daima mücadele etti. (prenses
irulan)

Idaho ve Kynes,Paul ve Jessica'yı bulmuş ve Kynes'in
hayvan ve bitki çeşitlerinin bulunduğu laboratuvarına gitmiş-
lerdi. Kynes bu insanlara yardım etmesinin tek sebebinin
aynı amaca sahip olmaları yani çölü canlandırmak olduğunu
düşündü ve Paul kurtulamazsa Atreides dükalığı ortadan
kalkacaktı. Paul Kynes'e planlarını anlattı. İmparatorluğun

Harkonenlerin sardokarları kullanmasına izin verdiğini
Landsraad yüksek kuruluna ispatlayacağını, böylece Harko-
nenler ve büyük evler arasında kaosu yaratacağını, ama bu
kaosa karşı bir alternatif yani imparatorun kızı ile evlenme
şeceneğini sunup imparatorluğun başına geçebileceğini söy-
ledi. Bu sırada sardokarlar saklandıkları yeri bulmuşlardı ve
Idaho ölmüş, Paul ve Jessica gizli bir geçitten kaçmışlardı,
Kynes ise imparatorluk ünvanını kullanabileceğini söyleye-
rek orada kalmıştı.

Baron adamlarından Paul ve Jessica'nın öldüğünü, Kynes
ve Hawatında sardokarların elinde olduğunu öğrendi. Hawat
mentat olduğu için kullanılacak ama Kynes ise kaza süsü
verilerek öldürülecekti. Baron şimdilik Arrakis'in yönetimini
yeğeni Rabban'a verdi ama asıl amacı küçük yeğeni Feyd-
Rautha'yı büyüyünce başa getirmekti.

Paul kaçarken kullandıkları topteri çöle bıraktı böylece
solucanlar topteri yok edeceklerdi. Jessica 15 yaşındaki
oğluna karşı düşüncelerinden, söyleyeceklerinden, görecek-
lerinden dolayı resmiyet hissediyordu.

Gurney kaçakçılara katılmıştı. Onlardan Paul ve Jessica'nın
öldüğünü ve Hawat'ında esir düştüğünü öğrenmişti.

Paul ve Jessica titreşimlere gelen solucanları yanıltmak
için çöl içinde ritimsizce yürümeye başladılar. Kayalıklara
vardıklarında su avına çıkmış fremenlerce yakalandılar.

Fremenlerin başı Stilgar, Paul'ü tanıdı ve onu siyeçlerine
götürmeye karar verdi, ama Jessica'nın siyeçe bir faydasının
olmayacağını, suyunu almanın doğru olacağını düşünüyordu.
Jessica ise bu adamın sesini iyice tanımıştı ve onu ses
yolu ile kontrol edebilirdi. Jessica Stilgar'ı boyunundan kav-
radı ve heran öldürebilirdi. Bu sihrimiz kadın ve çocuk-
adam gerçekten efsanedeki insanlar olabilirdi. Jessica'da
sihrimiz yöntemlerini siyeçe öğretmesi koşulu ile kabul
edilmişti. Paul fremenler arasında rüyalarında gördüğü
mavinin içinde mavi gözleri olan Kynes'in kızını Chani'yi
gördü. Kader gerçeklerini göstermeye başlamıştı.

Siyeçte Jessica Stilgar'dan loncaya uydularını onlardan
uzak tutması için rüşvet olarak bahar verdiklerini öğrendi,
böylece fremenler rahatça Arrakisi çöl konumdan kurtarmak
için uğraşlarını sürdürüyorlardı. Stilgar Jessica'nın eşi ol-
masını istiyordu,ama bunun siyeç tarafından hoş karşılanma-
yacağını düşündü, o yaşlanan başrahibelerinin yerine geçe-
bilir, "sayyadına" olabilirdi. Paul'un, siyeçteki bol baharlı
yemeklerden içe dönüşü güçlenmişti ama herşey flu idi. Paul
ve Jessica siyeç tarafından efsaneye uygunluklarını ölçmek
için sınanacaklardı. Paul, onun siyeçe girmesini istemeyen
bir feremenle dövüştü ve adamı öldürdü. Siyeçte Paul'e
"Usul-sütunun kaidesi" adı verildi. Bu isim siyeçe ait gizli
bir isimdi, bunun dışında Paul kendine açıkça kullanabilece-
ği, çöl farelerinin ismini "Muad'Dib seçti. Paul bu anı bildi-
ğini ve zihnindeki canlanışını düşündü, yeşil-siyah Atreides
sancağını izleyen ve kahinleri Muad'Dib adına evrenin her
yanını yakıp yıkan fanatik lejyonların görüntüsünü tekrar
hatırladı. Paul siyeçte sevilmişti ve herkes ona beklenen
Lisan-ül-Gayb gözüyle bakıyordu.

Siyeç kurallarına göre karşılıklı dövüşte sağ kalan ölenin
suyuna sahip olurdu. Paul annesini artık bir düşman olarak
görüyordu, ilerde oluşacak cihatlarla sebep olan, kendisini
yetiştirmiş ve eğitmiş bir düşman.

Feyd-Rautha'nın 17. doğum günü için Baron bir şölen
düzenlemişti. Şölene imparatorun adamı olan Kont Fenring
ve bir Bene Gesserit olan karısıda gelmişti. Baron Arrakisi iş

gücünü artırmak için bir hapis gezegeni haline getirmek istiyordu. Kont bu konuda imparatorun uyarılarını ve tehditlerini ilettili. Kontun asıl planı şölede karısının Feyd baştan çıkarması ve harkonen soyuna sahip olmaktı

Diğer siyeçe gittiklerinde Kynesin öldüğünü öğrendiler. Siyeç kurallarına göre Paul'un öldürdüğü adamın karısının ve çocuklarının sorumluluğu artık Paul'e aitti, Paul kadını karısı olarak değil, hizmetçisi olarak kabul etti. Jessica'nın sınavı başlamıştı. Yaşlı başrahibe ona bir tür uyuşturucu verdi. Jessica bunu almak zorundaydı ama karnındaki kızı içinde korkuyordu. Bu uyuşturucu Jessica'nın kendine dönüşünü sağladı, zaman sanki askıdaydı ve baş rahibe ona hayatını verdi, tüm deneyimlerini, tüm öğrendiklerini, hatta ölüm anını bile. Başrahibe ölmek için yerine birinin geçmesini beklemişti. Jessica bu hayatı içine kaydetmişti ama karnındaki bebekte daha doğmadan herşeyi öğrenmişti. Bu uyuşturucu için bir başrahibe bir katalizördü ve ancak bir katalizörle diğer insanlar bunun tadına bakıp bilinçlerini yükseltebilirlerdi ve Jessica da dönüşürme görevini yerine getirmişti. O artık başrahibe idi.

Paul uyuşturucudan içti ve Chani'ye gelecekte birlikte olacaklarını ve bir çocuklarını olacaklarını söyledi. Fremenlerde içe dönüşe sahiptiler ama bundan korktukları için ilerisine gidemiyorlardı ve Chani'de Paul ile yaşayacaklarının farkındaydı. Paul ona "sihaya (çölün ilkbaharı) diyordu artık. Paul ileriye, sardokarları, Feyd-Rautha'yı, komplolar hazırlayan loncayı, üreme planları olan Bene Gesseritleri, onları zapteden fremenleri ve oluşacak vahşi cihatları görüyordu...

DUNE - 3. BÖLÜM

Hilelerin içindeki hilelerin içinde hileler.. Feyd amcasına tuzaklar hazırlıyor, Hawat ise Harkonenleri yok etmek için planlar kuruyordu. Baron Hawat'ın tavsiyeleri doğrultusunda Arrakisi hapis gezegeni yapmayı ve tüm suçu yeğeni Rabban'a atmayı düşünüyordu.

"Ben bir süreçler tiyatrosuyum, mükemmel olmayan görüntünün, kalıtsal bilinç ve onun korkunç amacının kurbanıyım." Muad'Dib baharın etkisi ile geçmiş, geleceği ve şimdiyi karıştırarak zaman ön görüşü içinde kaybolduğunu düşünüyordu. Babasının kafatasını Arrakende bulunduğunu gördü geleceğinde. Paul'un oğlu 2.Leto büyüyordu, Paul'un kız kardeşi Aila siyeçte garip karşılanıyordu, annesi de dahil tüm baş rahibelerin yaşamına sahip küçük bir çocuk. Paul'un tam bir fremen olması için kum binicisi olmalıydı, yani yaratana (dev kum solucanı) binmeliydi. Bu Muad'Dib in sınav günüyü. Gümlerle dev bir solucan çağırdı, kırbaça benzer kanca-mızraklarla yaratının yüksek ve eğri sırtına tırmandı. Bir solucanın halka dilimlerinden birinin ön kenarı bir kancayla açık tutulduğunda, kum daha hassas iç kısımlara girip buraları tahriş ettiğinden, çöl yüzeyinden olabildiğince uzak tutmak için dev gövdesini yuvarlardı. Paul yaratana hakim olabiliyordu. Fremenler, Paul'un liderleri olmasını istiyordu. Fremenler bölgelerine giren kaçakçıları yakalamışlardı, bu kaçakçıların arasında Gurney ve kaçakçı kılığına girmiş, Paul'u arayan sardokarlar vardı. Paul'un fedaykinleri sardokarları esir almışlardı. Gurney düküne hizmet etmek için fremenlere katıldı, sardokarların subayı ise imparatora gözü dağı için serbest bırakıldı. Paul tüm siyeçlerin yönetimini Stilgar'dan aldı. Böylece fremenler artık Atreides savaşçıları olmuştu. Barondan yardım görmeyen Rabban fremenler karşısında yenilgilere uğruyordu.

Paul'un vücudu bahar toleransını kazanmıştı, bu önsezi görüntülerini gitgide azaltıyordu. Paul, baş rahibelerin sağ çıktığı sınavdan sağ çıkabilen tek erkek olan Kuisatz Haderah olup olmadığını öğrenmeye karar verdi. Ab-ı hayatı dönüştürecek. Herkes öldüğünü düşünmeye başlamıştı, yaşam belirtileri ancak bir Bene Gesserit tarafından anlaşılacak kadar zayıftı. 3 hafta sonunda uyandığında geçmiş, geleceği, şimdiyi keşfetmişti. O "Kuisatz Haderah"tı ve bunu geleceğin, şu anın projeksiyonu olduğunu söylüyordu. İmparatorun askerleri sardokarlar, Baron, büyük evlerin askerleri Paul'u arıyorlardı. Ab-ı hayat ile ön bahar birleşince zincirleme bir reaksiyon başlar, baharın kaynağı olan küçük yaratıcıları yani baharın kaynağını yok edebilirdi. Bu lonca için en büyük tehditti. Topterler üzerlerinde uçuyor ve saldırmak için loncadan izin gelmesini bekliyordu. Fremenlerin beklediği, topterlerin kalkanını yok eden fırtına ile savaşı başlatıldı. Bu sırada Tabr siyeçinde Paul'un oğlu öldürülmüş ve Aila esir alınmıştı ve Paul bunun acısını içinde hissetti, kimseler söylemeden o bunu biliyordu, çünkü o "Kuisatz Haderah" tı.

İmparatorluk topteri büyük kalkanın atom silahlarıyla yarılmıştı, sonra top atışlarıyla diğer topterler gibi uç kısmından vuruldu, savaş meydanından çılgınlık ve kılıç pırıltıları yükseliyor Hançer-i Figalı bir biri ardına iniyordu, Sardokarlar başarısız olmuştu. Aila Baronu gom cabbar ile öldürmüş, ve patlamaların karmaşasından yararlanıp savaş meydanına doğru kaçmıştı. Savaş meydanında her iyi fremen çocuğu gibi yaralı Harkonen ve Sardokarları öldürüp suları alınacakları işaretliyordu. Zafer sonrası Paul, Atreides'lerin Dune'a ilk yerleştikleri konaktaydı. İmparator, Feyd, imparator doğru söyleteli baş rahibe, kont Fenring, Lonca üyeleri esir alınmış, Rabban öldürülmüştü. Hawat, Paul'e zehirli bir iğne saplaması için şartlandırılmıştı, ama Hawat gerçek düküne ihanet etmedi ve iğneyi kendi eline sapladı. Feyd Paul'e meydan okumuş, dövüşte hilelerin içindeki hilelerin içindeki hilelere rağmen Paul onu fremenlere özgü olarak, sıvı kaybıyla ölmesini sağlayacak şekilde boğazının altında beynine Hançer-i Figalı sokarak öldürmüştü. Paul imparatora şartlar koymuştu: kızı ile evlenecek, drahma olarak imparatorun CHOAM şirketlerinin hisselerini ve imparatorluğu alacak, Gurney için: kontluk CHOAM yöneticiliği ve Caladan toprak idaresi, tüm Atreides askerlerine ünvan ve güç verilecek, Arrakis'in valiliğine de Stilgar geçecekti, ya fremenler diyen birine onlara ben Muad'Dib bizzat ödülleri dağıtacağım dedi. İmparator ve Lonca, Paul'un elindeki bahar gücü karşısında çaresizdi. Paul intikamını almıştı, ama önsezilerinin ona gösterdiği büyük savaşı engellemeyi başaramayacağını biliyordu. Fremenlerin efsanesi gerçekleşmişti...

.....

"Her şeyde evrenimize ait bir eser vardır. Onun simetrisi, inceliği ve zarafeti vardır... her zaman gerçek sanatçıların eserlerinde bulacağınız nitelikler. Bunu, mevsim dönüşlerinde, kum bulutlarının bir sırt boyunca yayılışında, günlük çalışının öbek öbek dallarında ya da yapraklarının deseninde bulabilirsiniz. Huzur veren ritimler, hareketler ve biçimler bulma ümidiyle yaşamımızda ve toplumumuzda, bu desenleri taklit etmeye çalışırız. Yine de, en mükemmel olanı ararken tehlikeyle karşılaşma ihtimali vardır. Mükemmel desenin kendi kararlılığını taşıyacağı açıktır. Böyle bir mükemmellikte her şey ölüme doğru ilerler." (Muad'Dib).

Z

Zylthron-2 gezegeni konseyi acil toplantısının ardından acı gerçeği halka açıklamıştı. 2,5 Milyar yıldan sonra sistemin sarı cüce yıldızı Zylt artık ömrünün sonlarına gelmiş ve bir kırmızı dev olmasına kısa bir süre kalmıştı. Sistemin çok hassas olan dengesi, çekim alanında ki en ufak değişikliğin gezegenler dengesini bozmasına neden olacaktı. Bu yüzden konsey bir koloni gemisi hazırlamaya ve onu yeni bir yaşam merkezine göndermeye karar vermişti. 1 milyar yıllık Zyl tarihi, astronomların tüm çabalarına rağmen yakın çevrede -yani 100,000 ışık yılı çaplı alanda - yaşanabilir bir gezegen bulamamış, teknisyenlerde bu mesafeyi aşacak bir teknik geliştirememişti. Genç astronomların cesur denemeleri de yıllar sonra gelen bir ölüm sinyali ile bitmişti.

Umutsuzluk içinde son çalışmalar ile Zylt'in son günlerinde koloni gemisi yörüngeye çıkmış ve gezegenden son emirlerini ve kaptanını bekliyordu. Aniden güneşten gelen patlama dalgaları gemiyi salladı. Güneş daha 50,000 yılı olmasını umursamadan ölme sürecine girmiş, kısa bir süre sonra bir süpernova veya bir kara delik olacak oluşumuna başlamıştı. Gezegen yönetimi komutayı 2. kaptana bırakıp hareket emri verdi. Nereye ve nasıl? Cevapsız soruların en korkuncu olarak ikinci kaptanın karşısına dikilmişti. Kaptan emrini verdi:

- Andromeda, tam yol.

Yola çıkışlarının ilk iki yılında enerji harcamamak için yakın gezegenlerin kütle çekim kuvvetlerini kullanarak, bir bilardo topu gibi oradan oraya giderek ama hızla gezegenden uzaklaştılar. Ancak bu sürenin sonunda gemiye gelen uzay-tarama görüntüsü mürettebatın moralini bitirmişti. Gezegenleri gözlerinin önünde paramparça oluyordu. Bunun üzerine kaptan ve psikoloji başdanışmanı hariç herkes uyuma odalarına alındı.

- Evet bay Z-2-10, sizi dinliyorum.
- Kaptan Z-1-2, sanırım gezegenin patlama sahnelerinin mürettebat üzerindeki etkisini gördünüz. Sanırım bunun sonuçlarını tahmin edersiniz.
- Hmmm... Ne yapmalıyız ?
- Bekleyelim, ilk uyanma döneminde gene bunlar sürerse bir önerim var onu kullanırız.
- Tamam.

Bu kısa konuşma geminin bilgisayar kontrolünde uzaya açılmasından önceki son sözlerdi. Kırmızı ve sarı alarmlar tarafından uyarılan mürettebat sevinçliydi. Bu alarm yaşanabilir bir gezegenin müjdecisiydi.

Alarmdan 10 dakika sonra, 10 başdanışman ve dümençi

suratları asık bir biçimde kaptanın odasında hazırıldı.

- Buyurun bay Z-2-2.
- Makineler büyük hasar aldı kaptan.
- Ve güç kaynaklarımız sıfıra yakın, dedi Z-2-8.
- Z-2-7 siz ne diyorsunuz ?
- Uyuma ünitesi fazla dayanamaz.
- Yorum, dedi kaptan umutsuzca.
- Önümüzdeki sistem biri yarı bağımlı 9 gezegenden oluşan bir sarı cüce sistemidir.3,4,5 nolu gezegenler yaşam için müsait, 6 ve 7'de uyum zor, 1,2,8 ve 9 ise mantıksızdır. Ancak alıcılarımızın arızası nedeniyle burada bir yaşam olup olmadığını anlayamadık ama varsa bile bize ulaşmadığına göre oldukça ilkel olmalı. Ayrıca z-2-10'un isteği ile uyku modunda bilgisayar kontrollü inişi tavsiye ederim.
- Teşekkürler dümençi ayrılabilirsiniz.

9 danışman ve dümençi çıktığında kaptan psikoloji başdanışmanına döndü:

- Evet Z-2-10
- Efendim korktuğum gibi mürettebat hala olayın etkisinde. Orada kalan ailelerini hatırlıyorlar.
- Öneri.
- Evet yani teorim... Uyuma durumunu ben istedim. Bu durumda tüm benlik ve hafıza bilgilerini silip ilkel yaşam ünitesini beyinlere yerleştireceğiz. Böylece hem eski günler unutulacak hem de hep burada yaşadığımız sanılacak.
- Teşekkürler, uygulayın.

Herkes uyuduğunda Z kraliyet armalı gemi uykudaki perso-neli ve uyanık bilgisayarı ile Plütonu selamlıyordu. Ve güçlü silahları ile onu durduracak hiçbir şey yok gibiydi.

Albay Thomas Miller bembeyaz suratıyla pentagon hareket bölümüne girdi. Başkan ve generaller merakla ona bakıyordu:

- Yabancı gemi Mars ve bizi de pas geçip ilerledi. B...biz Merkür'ü beklerken d....direkt Güneşe gitti ve yandı.

Bir sandalyeye çöktüğünde uzay iletişim ve dinleme servisi komutanı yarbay Michael O'Neil içeri girdi:

- Yabancı gemiden uzaya açılan bir sinyal yakaladık tam Voyager-6'nın üstünden geçiyordu tesadüfen yakaladık, hoparlöre veriyorum.

Hoparlörden yükselen ağlama sesi herkesi şaşkına çevirdi. Ama hiçbir Z ölüm sinyalinin doğumun sesi olduğunu bilemeyecekti.

Onur Yalçın
29-09-2000

(<http://www.onurunzitesi.8m.com/hikayeler2.htm>
adresinden alınmıştır.)

Son Dakika Haberi : İTÜ Bilimkurgu Kulübü'nün hazırladığı Bilimkurgu Dergisinin Mart-Nisan 2006 tarihli ilk sayısı çıktı. Bilgi için www.bilimkurgu.itu.edu.tr ve bilimkurgu@itu.edu.tr